

1504

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

271632 freidin levi

קריאת התורה בבית הכנסת בקומת הכניסה ב"770, ל סיוון תשמ"ו

"מהו תפקידו של רבי?"
למצוא את ה'מתג' בכל יהודי, ולסייע לו להתחבר עם
'תחנת הכוח'" (מתוך שיחה של הרבי עם קבוצת סטודנטים יהודים אמריקאים)

ביום חמישי בשבוע הבא עלינו לטובה יחול היום הגדול והקדוש ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי נשיא דורנו.

בלוח חב"ד הבאנו בפירוט את מנהגי יום ההילולא, המתחילים למעשה כבר השבת. במדור התוועדות עם הרבי הבאנו קטע מורחב משיחה של הרבי עם קבוצת סטודנטים יהודים אמריקאים שנערכה בחדרו הקדוש של הרבי. הסטודנטים התעניינו מאד בשאלה "מהו רבי" ומה תפקידו וכוחותיו, ומילותיו של הרבי מאלפות ומדברות בעד עצמן. במדור המכתבים הבאנו שלושה מכתבים העוסקים בהתקשרות אמיתית לרבי ובכוחות שכל אחד מקבל מהרבי כדי להצליח בעבודת ה'.

נסיים בסיפור שיש בו לעורר כל אחד מאיתנו לקראת ג' תמוז.

הרבנית חיה מושקא עליה השלום סיפרה שפעם שב הרבי הביתה מהתוועדות כשעל פניו ניכרת עצבות. הרבנית שאלה את הרבי על כך, והרבי השיב: "לפני כמה ימים ביקשתי שכל אחד יכתוב על פתק כמה הוא למד בתקופה האחרונה. בעוברי ברחוב ברוקלין, סברתי שאראה תורים ארוכים של אנשים שבאו למסור פתקאות עם הדיווח על מה שלמדו. אך גם כשהתקרבתי לשדרת איסטרן-פארקוויי, לא היה תור. עד שנכנסתי לחדרי, וקיבלתי חבילה קטנה כזו... ואילו כשאני מחלק לעקאך, כוס של ברכה או דולרים - התורים מלאים".

"לקחת - כל אחד מגיע", סיים הרבי, "אולם כשאני תובע משהו - והאמת היא שזה לטובתם - מתעניינים רק קצת".

03 בני עדת קורח הסכימו לגשת למבחן הקטרת הקטורת, למרות שהתוצאות היו ידועות מראש. ההתנהגות חסרת ההיגיון שלהם מלמדת אותנו כיצד לא להתנהג, אך עם זאת התשוקה שלהם היא מודל לחיקוי עבורנו. **שיעור בלקוטי שיחות**

10 מהו תפקידו של רבי? שיחה פתוחה של הרבי עם קבוצת סטודנטים יהודים אמריקאים, בנושא תפקידו הרוחני של הרבי וכוחו לחולל מופתים. **התוועדות עם הרבי**

12 מהו עניינו של חסיד, מה השיב הרבי ליהודי שביקש "להתדבק בתורת ודרך חב"ד", ומה התשובה לאדם שחש שאין בו כוח לעמוד במלחמת היצר. **מכתב מבואר**

פרקי אבות - 9 • לוח חב"ד - 14 •
 ווארט חסידות - 18 • עת לדעת - 20 •
 שניים מקרא ואחד תרגום - 22 • זמנים
 ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
 יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

עורך: שלום בלוי
 מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

ISSN 7474-0793 • 6084000 • ניל"ן 1504

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש צצוקללה"ה נבג"מ ז"ע

קטורת זרה

בפרשת השבוע אנו קוראים על המחלוקת שפרצה בעקבות המינוי של אהרן לכוהן הגדול, מחלוקת אותה הובילו קורח, דתן ואבירים נגד משה רבינו. התורה מספרת גם על הניסיונות של משה רבינו ליישר את ההדורים, ועל עונשם של מובילי המרד שנבלעו חיים בבטן האדמה.

כבר בתחילת הפרשה אנו למדים שקורח לא פעל כזאב בודד. אל מנהיגי המחלוקת הצטרפו מאתיים וחמישים אנשים נכבדים וחשובים, מראשי עם ישראל (רובם משבט ראובן), וגם הם ערערו על כך שהכהונה שמורה רק למשפחת אהרן. הדרישה שלהם פשוטה וחד משמעית: שהכהונה תהפוך לנחלת הכלל. משה מחליט להעמיד את המורדים במבחן הרה סכנה, שהסתיים בטרגדיה.

הנה כך מספרת התורה:

וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל פָּנָיו. וַיְדַבֵּר אֶל קָרַח וְאֶל כָּל עֲדַתוֹ לֵאמֹר...
זֹאת עֲשֵׂה, קָחֵי לָכֶם מַחְתֹּת קָרַח וְכָל עֲדַתוֹ. וְהִגְוּ בַחֵן אִישׁ וְשִׁמּוֹ
עָלֶיהֶן קְטֹרֶת לִפְנֵי ה' מִחֹר וְהִיָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקָּרוֹשׁ.
וַיִּקְחוּ אִישׁ מַחְתֹּת וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אִישׁ וְשִׁמּוֹ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וַיַּעֲמְדוּ
פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד...
וְאִשׁ יִצָּאָה מֵאֵת ה' וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי
הַקְטֹרֶת.

הקטרת הקטורת בהיכל היא שיאה של עבודת הקודש, והיא שמורה באופן בלעדי לכוהנים. מצד שני, אם עושים אותה לא לפי ההוראות או שעושה אותה אדם שלא התקדש לכך, הקטורת הופכת ל"סם המוות" ועלולה להרוג את מי שמקטיר אותה. כבר ביום הקמת המשכן הקטירו נדב ואביהוא, בניו של אהרן, קטורת ללא ציווי מה', והתוצאה הייתה אסונית: "וַתִּצָּא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה'".

משה רבינו מעמיד את מאתיים וחמישים האנשים בפני הברירה הפשוטה: אם הצדק אתכם וכולכם ראויים להיות כוהנים, הקטירו נא את הקטורת בקודש. אך אם אינכם ראויים לכך, אתם משחקים באש וזה יהיה סופכם. זה יהיה האות הברור לבחירתו של ה', ויכריע את השאלה "מיהו כוהן".

כפי שמסביר רש"י: "הא לְכֶם תִּשְׁמִישׁ חֲבִיב מְכַל, הִיא הַקְטֹרֶת הַחֲבִיבָה מְכַל הַקְרָבָנוֹת, וְסֵם הַמָּוֶת נִתֵּן בְּתוֹכָהּ, שְׁבוּ וְשִׁרְפוּ נְדָב וְאֲבִיהוּא... אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: הֲרִינִי אוֹמֵר לָכֶם, שְׁלֹא תִתְחַיְבוּ, מִי שִׁיבְחָר בּוֹ יִצָּא חַי וְכֻלְכֶם אוֹבְדִין".

ברור שמשה איננו רוצה לגרום להם למוות. להיפך. כשהוא מציע להם את מבחן הקטורת, הוא מתכוון להמחיש להם עד כמה הבקשה שלהם מסוכנת, שהרי ההיסטוריה כבר הוכיחה

שׁוֹמֵר בְּלִקְוֵי שִׁיחֹת

לכחות לרצות

בני עדת קורח הסכימו לגשת למבחן הקטרת הקטורת, למרות שהתוצאות היו ידועות מראש.

ההתנהגות חסרת ההיגיון שלהם מלמדת אותנו כיצד לא להתנהג, אך עם זאת התשוקה שלהם היא מודל לחיקוי עבורנו.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות חלק יח, שיחה ראשונה לפרשת קורח

1. פרשתנו טו, ד ואילך.
2. שם.

גזר דין וכיוצא בזה, וכבר ראו זאת במה שפעלה תפילתו של משה לאחר חטא העגל ולאחר חטא המרגלים וכיוצא בזה - על דרך זה סבר קורח שאפשר לפעול שהקדוש ברוך הוא יעביר את הכהונה הגדולה מאהרן וימסרנה לקורח..."

על פי זה מוכן בנוגע למאתיים חמישים איש, שלא באו לחלוק על משה, אלא שחפצו להיות כהנים גדולים...

במתן תורה אמר הקדוש ברוך הוא: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"... שבשעת מתן תורה בסיני נעשה כל אחד מבני ישראל במדרגת כוהן גדול. וכיון שבעצם שייך הדבר לכל אחד מישראל, אלא שגרם החטא, לכן התעורר אצל קרח ועדתו הרצון ל"כהונה גדולה".

במבט שטחי נראה שמדובר בחבורה של אנרכיסטים חצופים ששמים את משה לנביא שקר, חלילה, ובטוחים כי הכהונה לא שייכת לאהרן בכלל. הם מערערים על סמכותו של משה ועל החלטותיו, בעקבות קורח שהניף את נס המרד. אך אם בוחנים בתשומת לב את המתואר בתורה, אפשר להבין את זה מעט אחרת.

נחשוב על כך. במו עיניהם הם ראו איך משה מחולל את האותות והמופתים במצרים, קורע להם את הים ומספק את כל צרכיהם במהלך המסע במדבר. ושיא השיאים היה במעמד הר סיני, בסך הכול שנה לפני סיפור קורח, בו הם עצמם היו נוכחים פיזית וראו את משה "ניגש אל הערפל והקול מדבר אליו ואנו שומעים: משה משה, לך אמור להן כך וכך" (כלשון הרמב"ם). איך אפשר להתכחש לשליחותו של משה אחרי כל זה?

מכך אפשר להבין שטענתו של קורח לא כפרה בעצם היותו של משה נביא ושליח ה', אלא שהוא התייצב לפני משה וביקש לשנות את הכללים.

מה קורה למי שמנסה זאת. כוונתו הייתה לגרום להם להתחרט ולהפסיק את ההפגנה נגדו ונגד אהרן. אך למרבה הפלא, אותם נכבדים נופלים למלכות ומסכימים לעמוד במבחן אותו הציב משה, והתוצאות התרחשו בדיוק כמו שאפשר היה לצפות מראש: מאתיים וחמישים האנשים נשרפו חיים.

על כך נשאלת שאלה פשוטה:

מדוע הסכימו ה"חמישים ומאתים איש" להקריב קטורת, כפי שביקש משה רבינו לנסותם?"

הלא הם ידעו ש"בו נשרפו נדב ואביהו", וְשָׁזַר המקריב קטורת מתחייב בנפשו!

הם הרי ידעו כמה מסוכנת עלולה להיות הקטורת אם מקטיר אותה "זר" שאיננו כוהן ולא לפי הכללים, ומשה רבינו אף מתרה בהם במפורש שהם משחקים באש! איך הם העזו להיכנס בעיניים פקוחות לתוך הסכנה!?

אפשר לשנות

כדי להבין את הצעידה המפוכחת של מאתיים וחמישים האנשים אל תוך הסכנה, צריך להבין באופן אחר לגמרי את חטאם:

כנאמר בפסוקים, כוונת קורח ועדתו הייתה שתישאר כהונה, אך שגם הם יהיו כולם כהנים גדולים, "וביקשתם גם כהונה".

לפי זה יש לומר שבמחלוקתו עם משה, לא כפר קורח בזה שמושה הוא שליח ה' וכי מה שעשה עד הנה היה על פי ה', אלא שסבר שאפשר להוסיף על מה שעשה משה על פי ה' או לשנותו.

כשם שעל ידי תפילה ובקשה אפשר לפעול שהקדוש ברוך הוא ישנה ויבטל

א. שהרי פשיטא שרצה שיחזרו מהמחלוקת. ובמכש"כ שגם לאח"י: ויקם משה וילך אל דתן ג' - ובפרט לפרש"י שם: כסבור שישארו לו פנים (כהפי' בבמדב"ר (פי"ח, ד) ולא כבסנהדרין (ק), א) שלא להחזיק במחלוקת. וראה לקו"ש חכ"ח ע' 98 ואילך.

ב. תנחומא פרשתנו ה. במדב"ר פי"ח, ח. פרש"י טז, ו.

ג. טז, וי"ד. בכתוב אינו מפורש שבקש כהונה גדולה, אבל כן מפורש בת"א ותיב"ע שם.

ד. ע"ד פרש"י ויחי מט, ג בסופו. פרש"י שמות ד, יד - ולהעיר מאו"ח פרשתנו טז, כח.

ה. עפ"י י"ל שהכוונה בתשובת עדת קרח "משה אמת ותורתו אמת" (ב"ב עז, א). א. סנה' (ק, סע"א) ובמדב"ר (פי"ח, כ) - כניסת הבחיי והכלי יקר פרשתנו טז, לד. וכ"ה בתנחומא פרשתנו יא) היינו שהוא דבר שא"א לשנות ע"ד הפי' במאור"ל (ירושלמי סנהדרין פ"א ה"א. דב"ר פ"א, יוד. ועוד) חותמו של הקב"ה אמת.

ו. יתרו יט, ו.

ז. ראה מכילתא ובעה"ט עה"פ.

ח. ראה גם פנים יפות ריש פרשתנו.

וגוי קדוש". לפחות מבחינות רוחניות מסוימות, כולנו כבר היינו שם, כולנו זכינו להיות כוהנים גדולים באותו מעמד. נכון שגם כאן, חטא העגל פגע במעמד של כל עם ישראל והפיל אותם מדרגתם הרוחנית, אבל זה הוכיח שזה אפשרי, שכהונה לא חייבת להיות בלעדית למישהו או למשפחה מסוימת בתוך עם ישראל.

להתקרב אל ה'

מהו באמת המניע שעומד מאחורי השאיפה הזו? מה בער להם להיות כוהנים גדולים? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

רצונם בכהונה גדולה לא היה לשם שררה על בני ישראל. אלא שמאחר שהכוהן הגדול הריהו נבדל מכל ישראל, קודש הקדשים², ותמיד "עומד לפני ה' לשרתו", אף הם ביקשו להיות קודש הקדשים - בבחינת ומדרגת כוהן גדול...

כל כך גבר רצונם, עד שהסכימו להקריב קטורת אף שידעו את התראת משה ש"כולם אובדים". הם היו מוכנים לכך, ובלבד שיזכו לפי שעה לעשות עבודה קדושה זו, לעמוד לשרת לפני ה', ועל ידי זה להיות "בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה'", בדוגמת נדב ואביהו.

בשונה מאד מהנטייה שלנו לתפוס את מאתיים וחמישים האנשים כאספוסף שהצטרף למחלוקת כדי להרוויח 'ג'וב', אנחנו מבינים כעת אחרת לחלוטין. מתברר שהם השתוקקו להיות כוהנים גדולים, לא בשביל הכבוד ולא בשביל לכבוש עמדות כוח ושליטה, אלא משאיפה רוחנית טהורה.

הכהן הגדול לבוש במדי שרד מפוארים וזוכה לכבוד מלכים, הוא רשאי לבחור איזו עבודה לבצע בבית המקדש בכל עת שירצה, הוא לבדו מוביל את הטקס של עבודת יום הכיפורים בבית המקדש ויש לו לשכה אישית בתוך בית המקדש. אבל לא הפריבילגיות הן שעניינו את קורח ועדתו. הם לא חיפשו כבוד, יוקרה ומעמד. הם שאפו

יתרה מזו: הטיעון של קורח הגיע דווקא ממקום מאמין. כל יהודי מאמין יודע את כוחה הרב של תפילה. גם כאשר ה' כבר קבע את התוכנית והכל כבר חתום, תפילה מעומק הלב יכולה לשנות דברים. אצל בני ישראל במדבר, תחת הנהגתו של משה רבינו, זה היה מוחשי עוד יותר. בכל עת צרה ומצוקה, בני ישראל ידעו לגשת לה' ולבקש לשנות את התוכנית. אם זה חוסר במים או באוכל, אם זה פחד מפני סכנה ועוד ועוד. בני ישראל יודעים היטב שעל ידי בקשה מה' ניתן לפעול דברים ולשנות מצבים. כמו עיניהם הם ראו איך משה רבינו מציל את העם כולו מגזירת השמדה לאחר חטא העגל ושוב לאחר חטא המרגלים, וכל זה בזכות התפילה.

ואם כך, אמרו קורח ואנשיו, אנחנו מבקשים לשנות את הסדר. נכון שה' אמר שהכהונה תהיה בלעדית לזרע אהרן, אך ניתן לבקש שישנה את הכללים ויעביר את מצנפת הכוהן הגדול מאהרן אל קורח. בעקבותיו באים אתם מאתיים וחמישים אנשים ורוצים לחולל שינוי מהפכני עוד יותר. אנחנו לא רוצים כוהן גדול אחד ויחיד, הם אמרו, **כולנו רוצים לזכות בכך.**

הטיעונים האלה לא הגיעו משומקום, היה להם על מה להסתמך. בתחום הספציפי הזה של הכהונה, נושא המחלוקת, כבר היו תקדימים היסטוריים לשינויים³.

ראשית, הכהונה הועברה כמה וכמה פעמים ממשפחה למשפחה בעקבות אירועים שונים. עד חטא העגל, הבכורים מכל השבטים היו ממונים על הקרבת הקורבנות, ורק בעקבות החטא הועבר המינוי למשפחה אחת מסוימת, משפחת אהרן הכוהן. והאמת שזה חוזר עוד אחורה בהיסטוריה: הכהונה יועדה לעשיו, והוא מכר אותה ליעקב תמורת נזיד עדשים; בדור הבא, צאצאיו של ראובן בכור בניו של יעקב היו אמורים לזכות בכהונה, אך בעקבות חטאיו היא נלקחה ממנו והועברה לאחיו לוי; גם בתוך שבט לוי, משה רבינו אמר היה להיות הכוהן, אך לאחר שהתחמק שוב ושוב מלהישמע לציווי ה' בסנה ולגאול את עם ישראל, עברה הכהונה לאהרן ולבניו.

שנית, במעמד מתן תורה קרה משהו שלא קרה לפני כן מעולם. הקדוש ברוך הוא אמר, באוזני כל עם ישראל כולו, "ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים

ט. דה"א א כג, יג.

י. ראה גם של"ה פרשתנו שנה, א-ב. אלא דשם מנאר זה דוקא לגבי הר"נ איש, מש"א"כ קרח שכפר בנבואת משה (ועד"ו הוא בצפע"נ עה"ת פרשתנו (טז), יז) ההפרש בין קרח והר"נ איש).

3. על פי חלקי השיחה שלא הובאו בפנים.

לאתגר הקטורת אותו הציע משה. זה לא שהם לא הבחינו בסכנה. הם ידעו שזה עלול לעלות להם בחייהם, אבל זה לא הפריע להם. הם רצו לחוות את הדבקות המוחלטת בה', ולשם כך היו מוכנים גם לתת את חייהם. הרצון לזנוח את חיי החומר ואת אתגרי העולם הגשמי ולהתעלות לעולם גבוה ביותר, גרם להם לזלזל בחיי הגוף. כמו נדב ואביהוא בני אהרן, שהיו קדושי עליון ונכנסו להקריב אש זרה במשכן מתוך ויתור על חייהם הגשמיים, כדי להתעלות ולדבוק בה'. הם רצו להתקרב, לגעת בקודש, ולא משנה מה יהיו ההשלכות.

אין לנו אלא כוהן גדול אחד

אם כך, נשאלת השאלה המתבקשת מהכיוון ההפוך: מה היה כל כך חמור במעשיהם של קורח ואנשיו? מדוע הם נחשבים לחוטאים גדולים? כדי למצוא את התשובה, נקרא את מה שמספר המדרש. במדרש מסופר כי לפני שמשה מציג בפניהם את מבחן הקטורת, הוא מסביר את הבעייתיות שבבקשתם:

אמר להם:

בדרכי הגוים יש נימוסים הרבה וכוזמים הרבה, וכלם אין מתקבצים בבית אחד. אנו אין לנו אלא ה' אחד, ארון אחד ותורה אחת ומזבח אחד וכהן גדול אחד – ואתם ר' – מאתיים וחמישים איש מבקשים כהנה גדולה? אף אני רוצה בכך!

הטיעון הוא כזה: להבדיל מכל שאר האומות, בעם ישראל קבע ה' כי יהיה רק בית מקדש אחד ורק כוהן גדול אחד, כך שאין שום מקום לבקשה שלכם שכולכם תהיו כוהנים גדולים. משה מחזק את טענתו, לכאורה באמירה רטורית: "אף אני רוצה בכך!". גם אני הייתי רוצה להיות כוהן גדול בעצמי, גם אני הייתי רוצה שיהיו הרבה כוהנים גדולים ואפילו שכולם יהיו כאלה, אך מה לעשות שה' החליט אחרת.

אך האם זו באמת רק אמירה רטורית? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

הרצון להיות כהנים גדולים הוא דבר שהיה גם אצל משה" - היינו שזהו דבר

לזכות בתפקיד כדי להיכנס לנעליו הרוחניות של הכוהן הגדול.

במה ייחודה של עבודת הכוהן הגדול מעבודת ה' של כל יהודי אחר? בחסידות מוסבר העניין כך: בעוד כל אחד מעם ישראל חי חיים אישיים, יש לו שאיפות להישגים רוחניים וגשמיים בזמן שהוא מנהל משפחה ודואג לפרנסה, הכוהן הגדול מוותר על האישיות שלו לחלוטין ומקדיש כל רגע וכל פרט מחייו אך ורק לעבודת ה'.

זהו לא רק עניין טכני של 'דרישות התפקיד'. כוהן גדול עומד בדרגה רוחנית מיוחדת של דבקות מוחלטת בה'. חייו האישיים אינם העניין, וכל מהותו היא לשרת את ה'. גם בין הצדיקים ותלמידי החכמים שבכל דור, מתייחד הכוהן הגדול בכך שהוא "צדיק של מסירות נפש". הוא אדם שמוכן ומזומן לתת את חייו, את נפשו ואת גופו, למען ה' יתברך, בכל רגע נתון, ואיננו משאיר לעצמו שום דבר. הוא נטול אגו לחלוטין. כל רצון, כל שאיפה וכל תשוקה שלו הם רק לקיים את רצון ה'. בלשונו של הרבי בשיחה: "עניינו הוא לעמוד בהתאחדות והתחברות תמידית עם הקדוש ברוך הוא, עד לעבודה המיוחדת לכוהן גדול, הכניסה ביום הכיפורים אחת בשנה לקודש הקדשים, שזוהי בגילוי תנועת וענין המסירת נפש".

קורח ואנשיו משתוקקים לעבוד את ה' ברמה של כוהנים גדולים. הם רוצים להגיע לשיא השיאים של הקדושה, של העמידה לפני ה', של עבודת ה' טהורה וקדושה כמו של הכוהן הגדול. זה הפירוש העמוק של הטענה והבקשה שלהם: "כי כל העדה כלם קדושים ונתוכם ה'" - גם אנחנו הם אומרים, רוצים לחוש את קרבת ה', לחוות את ההתגלויות הרוחניות שיש לכוהן הגדול.

הנה כך כתב השל"ה הקדוש: "הייתה כוונתם לשם אחיזה בקדושה יתירה... ובקשתם היה שכל העדה יהיו קדושים, שלא תהיה התפשטות הקדושה על יחידי סגולה, רק על כל העדה כולם יהיו קרובים לקדושה... וכוונתם הייתה לרוב חשקם בדביקות השם יתברך, כעניין בני אהרן בקרבתם לפני ה' וימותו, כי נשארו דבקים למעלה באמצעות הקטורת... והקטורת מורה על רוב הקישור והדביקות, וכוונתם לשמים".

כעת אנחנו יכולים להבין כיצד מאתיים וחמישים האנשים לא היססו ולא נרתעו לגשת

שאתם רוצים, ולא על מה שה' רוצה מכם. כשזו הגישה שלכם, אתם מידרדרים למימוש התשוקה הזו בפועל גם כשהיא נגד דבר ה' המפורש ונגד בחירתו של ה' באהרן.

זה היה החטא הגדול של קורח ועדתו: הם לא ידעו לשים את הגבול לתשוקה, הרוחנית והטובה ביסודה. זה גרם להם בסופו של דבר לאבד את הקשר עם רצון ה', ואפילו ללחום במשה פומבית ולצאת נגד דבר ה'. הם לא הבינו את הדבר הבסיסי הזה, שעם כל הכבוד לשאיפות ולתשוקות הרוחניות האישיות, לא כך מתנהלים. יש כללים שה' קבע, יש דרך מסודרת לעבוד את ה'. כך, ורק כך.

במילים אחרות: התשוקה חשוב שתהיה, אבל היא לא נועדה למימוש. זו תשוקה שאמורה להישאר כשאיפה. שאיפה מניעה ומובילה בחיים, אבל עליה להישאר לעולם שאיפה לא ממומשת.

להשתוק, לא ליישם

מה מלמד אותנו הסיפור הזה של התשוקה הרוחנית וגבולותיה? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

עבודת הכוהן הגדול, דבקות והתקשרות בה' באופן של מסירות נפש, אינה סדר קבוע לכל אחד ואחד בכל יום בעבודת ה', אבל כל יהודי צריך להיות "רוצה בכך"...

צריך להיות אצלו הרצון להיות דבק באלוקות במסירות נפש, אלא שמאחר שרצון ה' הוא שתהיה נשמה בגוף בעולם הזה ותקיים שם את רצון ה', לכן הריהו עובד את עבודת ה' למטה... כאשר עיקר העבודה הוא קיום המצוות הגשמיות...

ודווקא כאשר מתקיים בו "רוצה בכך", שרצונו ותשוקתו הם להיות דבוק באלוקות... לא העולם מצד עצמו לתכלית בפני עצמו ייחשב אצלו... ובכל עבודה רצונו ומחשבתו הרי הם הדבקות

ג. ובא"א קצת י"ל: עיקר העבודה וההוראה לכ"א מישראל הוא העבודה דקיום המצוות - דירה בתחוננים, אלא שבכדי שהמצוות יהיו כדבעי צריך להיות גם העבודה (במיעוט בנ"א עכ"פ) דלויים - מארי תורה, מובדלים מדרכי העולם, שזוהי השמירה למצוות (ראה לקו"ת ראה כא, ד), ואשר אלו שעוסקים בענייני עולם לא ישתקעו בוה. אמנם הכח שיש לכ"א להפך את העולם שיהי' דירה לעצמותו הוא מצד ההרגש ד"רוצה בכך", דביקות והתקשרות באלקות.

טוב ונעלה ביותר...

אך משה רבינו ענה וביאר להם, שרצון להיות כוהן גדול דבר טוב הוא, ו"אף אני רוצה בכך", אבל בפועל - "אין לנו אלא כוהן גדול אחד".

עצם הרצון שהיה אצל קורח והמאתיים המישים איש, ואף אצל משה, צריך להימצא אצל כל אחד מבני ישראל... מה שאסור שיהיה הוא הביטוי לזה בפועל... לפתוח במחלוקת ולערער על הכהונה, על הכוהן הגדול שבחר בו הקדוש ברוך הוא על ידי משה, ולרצות בפועל להיות כוהן גדול. שכן ישנו רק "כוהן גדול אחד", זה אשר בחר בו הקדוש ברוך הוא.

לא ייתכן שמשה יזדהה, אפילו רק רטורית או דיפלומטית, עם טיעונם של המתנגדים. בלשונו של הרבי: "איך יתכן שבשעה שר"ן איש עומדים במחלוקת על הכהונה הגדולה של אהרן ומבקשים ליטלה הימנו, אף משה רבינו כביכול משתתף עמם בזה, באמרו (לו יהא - בדיבור בעלמא) "אף אני רוצה בכך"?!". המשפט "אף אני רוצה בכך", אם כן, הוא אמת לאמיתה ומשה רבינו מתכוון אליה בכל ליבו.

ובתשובתו זו של משה נמצא העניין כולו. מצד אחד, "אף אני רוצה בכך". אכן, זו שאיפה רוחנית טהורה ונשגבה. גם אני עצמי רוצה כמוכם, כי זו באמת תשוקה מופלאה. השאיפה לזנוח את חומריות העולם ולהתמקד רק בעבודת ה' היא שאיפה חיובית, ולכן גם משה שותף לה. אבל מצד שני, משה לא נענה לבקשה. כשמדובר על סדר הדברים, על מה שצריך לקרות בפועל - זה לא. משה מסרב לקבל את בקשת עדת קורח להפוך לכהנים גדולים, ואומר להם בצורה חד משמעית: "אָנוּ אֵין לָנוּ אֶלָּא ה' אֶחָד, אָרוֹן אֶחָד, וְתוֹרָה אֶחָת וּמִזְבֵּחַ אֶחָד וְכֹהֵן גָּדוֹל אֶחָד".

מה שחסר לכם, אומר משה רבינו לעדת קורח, הוא האיזונים והבלמים. התשוקה שלכם, אומר להם משה, נפלאה וקדושה, אבל אתם שוכחים שיש לכם תפקיד אחר בסדר שנקבע. לא לכל אחד מתאים להיות כוהן גדול ולחיות כך בפועל את חייו הרוחניים. אתם חושבים רק על מה

יא. דפשוט דמשה אמת ודובר אמת.

יב. ע"ד מר"ל שכא"א מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב (תדבא"ר רפכ"ה).

באלוקות⁷.

אי אפשר בלעדי התשוקה 'להיות כוהן גדול', אך בו בזמן אסור להתבלבל ממנה.

כשיהודי יודע שסולם הערכים שלו נגוע באגו, שחלק נכבד מחייו הוא מקדיש לחיי החומר החולפים, ושהמשקפיים דרכם הוא מסתכל על העולם הם לא המשקפיים האלוקיים - מתעוררת בקרבו תשוקה להיות מישהו אחר. הוא רוצה לחוש את הדבקות והקרבה לה', הוא רוצה לראות את המציאות כמו שרואים אותה הצדיקים הגדולים. שאיפה כזו, לחיות בתוך "קודש הקדשים", לוותר על האישיות ולהתמסר לחלוטין לה', היא שאיפה מצוינת.

יתרה מזו, את השאיפה הזו צריך לפתח וללבות. במוכן הזה, עדת קורח היא מודל לחיקוי לכל יהודי. כשיהודי ניגש לרב או למשפיע ואומר: "אני רוצה לעזוב את העבודה ואת השגרה, להתנתק מכל עולם השקר ולהתמסר אך ורק לעבודת ה'", זה סימן שבוערת בתוכו הנשמה. זה אות לכך שעבודת ה' היא נשמת אפו, ובעזרת בעצמותיו השאיפה להתקרב לה'.

אין שאיפה נעלה מזו, אין תשוקה נשגבה מזו. ויותר מזה: זה נצרך, משום שבלעדי התשוקה אנחנו עלולים להיות יהודים 'טכניים'. ואילו כשהרצון והשאיפה שלנו נוסקים לעננים - אנחנו באמת שם, משום שזה מרומם אותנו לחיות את החיים ברמה רוחנית גבוהה יותר. כשתבער בנו התשוקה להתקרב לה', אנחנו לא נתייחס באותה רצינות למושגים כמו כסף, כבוד, כוח ותאוה.

אך מצד שני, אסור שהשאיפה הזו תכתיב את ההתנהלות היומיומית, את הפרקטיקה של עבודת ה'. השליחות והמשימה לשמן נשלחנו לעולם הן לחיות חיים מסודרים ומיושבים, בתוך מסגרות 'ארציות' של שגרה - ובתוכן עצמן לעבוד את ה'. להתקדם בעבודת ה' שלב אחרי שלב, בהתאם לאישיות וליכולות שלנו. להתפרנס, להיות מעורים בין הבריות, להקים משפחה, ועם זאת לעבוד את ה'.

ניתן לדמות את הדברים להתנהלות של צבא לוחם. לכל אחד בצבא יש תפקיד מוגדר. יש נהג טנק ויש צלף, יש חובש ויש צנחן. המערכת מסננת את החיילים לפי הכישורים והיכולות

שלהם, וכל אחד נבחר לתפקיד המתאים לו. על כל חייל מוטל למלא את תפקידו בצורה הטובה ביותר, וכדי למלא זאת כמו שצריך, כל חייל חייב להיות חדור ברוח לחימה, התמסרות והקרבה למען העם כולו.

החייל הקדוש רס"ן רועי קליין, ה' ייקום דמו, קפץ על רימון כדי להציל את חייליו, בקרב קשה במלחמת לבנון השנייה, תוך שהוא קורא "שמע ישראל". הוא מסר את נפשו לטובת חבריו, למען הגנה על עם ישראל ועל ארץ ישראל, והוא סמל ומופת לכל חייל. אין ספק שערכי המסירות, אהבת ישראל והדאגה לביטחון תושבי ארץ הקודש, צריכים להנחות כל חייל. אך מה ישיב מפקד גדוד אם יבואו אליו כל חייליו ויאמרו: אנחנו רוצים כולנו לקפוץ על רימונים במהלך הקרב ולמות מות קדושים, בבקשה תן לנו את ההזדמנות? - ברורה לכולנו התשובה. יש להבדיל בין הרצון והתשוקה לבין המעשה בפועל. הרצון והתשוקה של כל חייל הם אכן לתת את החיים למען הניצחון. אבל בפועל, כדי שהצבא יתפקד וישלים את המשימה, על כל חייל להיות זהיר מאד. חלילה לא להסתכן, לפעול בדיוק לפי ההנחיות תוך שמירה מקסימלית על חייו ועל שלומו.

כך גם בעבודת ה'. צריכים להיות בעם ישראל צדיקים גדולים שמנותקים לגמרי מהחיים החומריים ומסתכלים על העולם במשקפיים של ה'. הם אלו שמאירים את הדרך ומנחים אותנו כיצד לעבוד את ה'. אבל אלו רק יחיד סגולה, ולא נכון שכולם יהיו כאלו. כל העם, למעט אותם צדיקים, צריך לעבוד את ה' בצורה מסודרת ומקורקעת. "אין לנו אלא כוהן גדול אחד!"

השאיפה והתשוקה של כל יהודי צריכות להיות: "רצוני בכך" - אני רוצה להיות בשפיץ של השפיץ, לחיות בתוך "קודש הקדשים", לוותר על הכול ולתת הכול לה'. אבל זה רק המנוע. זה מה שנותן את המוטיבציה, זה מה שמניע לפעולה. אך הפעולה עצמה צריכה להיות מדויקת ומסודרת, שקולה ואחראית. רק כך נשלים את המשימה שלנו, להאיר את העולם ולהביא אותו לגאולה. צריך לזכור כל הזמן מה ה' רוצה מאיתנו, לא איפה אנחנו נרגיש הכי בנוח. וה' רוצה שנקדש את הבית, את העבודה וכל מקום שבו אנו עוברים. שנהיה מצויים בהווה, שנחיה את החיים ונביא אליהם את אור ה', את המצוות ואת התורה.

יד. להעיר מלקו"ת במדבר (א, ג): כל האומר אין לי אלא תורה אפי' תורה אין לו שיעקר תשוקתו וחפצו יהי' לה' לבדו ולדבקה בו ית' ולא להתורה בלבד כו' הוא ע"י בחי' אהרן הכהן העליון כו'.

להשתדל שהתורה תהיה מכובדת

רבי יוסי אומר: כל המכבד את התורה, גופי מכבד על הבריות, וכל המחלל את התורה, גופי מחלל על הבריות (משנה ו)

אחד השבחים שחולקים חז"ל לרבי יוסי הוא ש"נימוקו עימו", ועל כן הלכה כמוהו במחלוקתו עם חבריו. הכוונה היא שרבי יוסי היה מקפיד למסור לתלמידיו את ההסבר והנימוק לכל הלכה שלמד איתם. הוא עשה זאת בכדי להגדיל בקרבם את כבודה של התורה, שיקבלו אותה בשכלם ויבינו כמה חכמה יש בה.

בנוסף לכך, בדברי חז"ל אנו מוצאים כמה וכמה פעמים שיחות בין רבי יוסי ל"מטרוניתא", גבירה לא יהודייה, מכובדת ובעלת שררה. אותה מטרוניתא הייתה שואלת את רבי יוסי שאלות שונות על התורה, ורבי יוסי היה משיב לה על שאלותיה בצורה מנומקת ומשכנעת שתתקבל על דעתה.

מכאן אנו רואים שאצל רבי יוסי היה זה ערך חשוב ביותר שהתורה תהיה מכובדת, גם בעיני עם ישראל וגם בעיני אומות העולם.

בהקשר זה יש להבין את מאמרו של רבי יוסי כאן במשנה:

"הבריות" הם אותם אנשים שמעלתם העיקרית היא היותם ברואים של הקדוש ברוך הוא, שזה כולל גם את הלא-יהודים הרחוקים ביותר מהתורה.

ועל כך אומר רבי יוסי: מי שמשדל שהתורה תהיה מכובדת גם בקרב אומות העולם, זוכה לכך שגופו יהיה מכובד בעיניהם - מאחר שמדובר בלא-יהודים, שאין להם השגה ושייכות לנשמתו של יהודי, אפשר לדבר במובן הזה רק על כבוד שקשור לגוף, לחיצוניות, של יהודי.

(משיחת מוצאי שבת פרשת קורח תשל"ח)

לקנות פרקליט אחד ומיוחד

רבי אליעזר בן יעקב אומר: העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד, והעובר עברה אחת, קונה לו קטגור אחד, תשובה ומעשים טובים פתרים בפני הפורענות. רבי יוחנן הסנדלר אומר: כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים (משנה יא)

על ידי עשיית כל מצווה שהיא, נוצר מלאך חדש. אלא שצורתו ואיכותו של אותו מלאך תלויות באופן שבו התקיימה המצווה. ממצווה שנעשית בכוונה ובשמחה נוצר מלאך בריא ושלם, ואילו ממצווה שנעשית ללא חיות ובלי הזדהות פנימית נברא מלאך חלש ובעל מום.

כאן במשנה לא מדובר על מלאכים אלה, אלא על מלאכים שקיימים עוד לפני קיום המצוות - וכל מצווה שעושים 'קונה' מלאך אחד כזה, ובזה אין הבדל בין מצווה למצווה. וכל האמרה הזו במשנה באה לבטא את זה שיש מנחה משותף בסיסי ויסודי לכל המצוות באשר הן: "מצווה אחת" - כל מצווה באשר היא מצווה הינה "מצווה אחת"; ולכן כל מצווה שעושים, ולא משנה מידת החיות שבה היא נעשית, קונה "פרקליט אחד" - פרקליט ותיק, ממולח ומומחה שאין דומה לו, אחד ומיוחד, שמגן על אותו יהודי שעשה את המצווה מפני פורענות המגיעה לו בגלל עבירות וחטאים.

וממשיך התנא ואומר שהדברים אמורים לגבי קניית פרקליט בלבד, אבל כדי ליצור "תריס בפני הפורענות" אינה מספיקה עשיית מצווה אחת אלא יש צורך ב"תשובה ומעשים טובים" דווקא. כאן הכוונה ל"פורענות ורעות המתרגשות ובאות כפי מנהגו של עולם", ולא לפורענות הבאה על חטא. ובשביל שהפורענות שמשתוללת כבר בעולם לא תפגע גם ביהודי זה, עליו לצבור זכויות מיוחדות, שהן "תשובה ומעשים טובים".

(משיחות שבת פרשת עקב תשל"ח ושבת פרשת בחוקותיי תשמ"א)

”האם יש בכוחו של הרבי לעשות ‘מופתים’?”

(קטעים משיחה עם סטודנטים,
ח אדר תש”כ – תורת מנחם, כרך כז, עמוד 394)

בשנות ה'–כ', התקיים מדי תקופה מפגש של קבוצת סטודנטים יהודים עם הרבי לשיחה פתוחה. המפגשים, שאורגנו לרוב על ידי ארגוני סטודנטים יהודיים, נערכו בחדרו הקדוש של הרבי. הסטודנטים היו מציגים בפני הרבי שאלות שהעסיקו אותם, בעיקר סביב יהדות, אמונה, תורה ומדע וגם ענייני השעה – והרבי היה משיב. השיחה שלפנינו עוסקת בתפקידו של הרבי ובכוחו לחולל מופתים.

שאלה: מה היה עניינו של הבעל שם טוב, ומה המקום שתפס בתורת החסידות?

תשובה: ניתן להבין זאת על פי משל מאופן הדלקת מנורה על ידי כוח החשמל. ישנה תחנת כוח שבה מופק החשמל (על ידי אטום [בתחנת כוח גרעינית] וכיוצא בזה), והיא נמצאת הרחק ממקום המנורה, אלא שממנה נמשך חוט מתכת, שעל ידו מועבר כוח החשמל אל המנורה. אך כדי להדליק את המנורה בפועל, יש צורך למצוא את המתג המתאים או ללחוץ על הכפתור המתאים, ואז פועל כוח החשמל את פעולתו [והמנורה נדלקת].

ועל דרך זה הוא ברוחניות העניינים. נשמתו של כל אחד ואחד מישראל היא חלק מהבורא ומקושרת אליו, ועל ידי זה יש בו כוחות רוחניים נעלים ביותר. אך כדי שכוחות אלו יבואו לידי ביטוי וימלאו את תפקידם, כך שיוכל להשתמש בתועלת הרבה שבהם, עליו למצוא את המתג [הרוחני] המתאים או ללחוץ על הכפתור המתאים.

וזה היה עניינו של הבעל שם טוב, לבאר ולהכריז שכל אחד ואחד מישראל, בלי יוצא מן הכלל, מחובר הוא לתחנת הכוח, ובפנימיותו של כל אחד ואחד מישראל ישנו 'מתג' כדי להפעיל כוח זה, ואם רק יחפש את ה'מתג' ימצאנו.

הבעל שם טוב החדיר בתוך בני ישראל כוח, בטחון ואמונה, ועל ידי זה, חרף המצב המדוכך שהיו בו באותה תקופה [לאחר פרעות ת"ח-ת"ט, בהם נטבחו כרבע מיהודי מזרח אירופה], הגביהם מן הקצה היותר תחתון [הנמוך ביותר] אל הקצה היותר עליון, ועורר בכל אחד ואחד מישראל רגש של שמחה.

ומכאן הוראה לכל אחד ואחד מאיתנו בעבודתנו בחיזוק היהדות - בנוגע לעצמו, לילדיו ולכל הסביבה: הפעולה בכל האמור [בתחום חיזוק היהדות] אינה יכולה להיעשות על ידי הסתמכות על הכוחות האישיים [הידועים והרגילים], אלא דווקא על ידי זה שמעוררים את הכוחות הרוחניים הנעלמים שישנם בפנימיותו של כל אחד ואחד מישראל.

וכשם שבנוגע לעצמו, הרי הדרך [של כל אחד] לעורר את כוחותיו הפנימיים היא על ידי מציאת ה'מתג' המתאים - כן הוא בנוגע לזולת, שיש למצוא ולגלות את ה'מתג' שבו, [שייתכן] שהוא מילה אחת בלבד [שאם יאמרו לו אותה - זה מה ש'פעיל' את אותו יהודי ו'יצית' בו את הכוחות העמוקים]. וכאשר מגלים ומעוררים את נקודת ה'מתג' שבו, אזי נפתח הבאר או המעיין הפנימי שבנשמתו, וכל שאר העניינים [של תהליך ההתקרבות לתורה וליהדות] נעשים מאליהם...

שאלה: מהו תפקידו של רבי?

תשובה: כאמור לעיל, למצוא את ה'מתג' בכל יהודי, ולסייע לו להתחבר עם 'תחנת הכוח'.

שאלה: עד כמה גדול כוחו של הרבי בנוגע לחוקי הטבע? האם יש בכוחו של הרבי לעשות "מופתים" [ניסים, מעשים שלא כדרך הטבע]?

תשובה: העולם הזה הגשמי אינו נפרד מהעולמות הרוחניים והנעלים יותר, אלא הוא דרגה נוספת -

הדרגה האחרונה - בסדר השתלשלות ארוך של עולמות רוחניים. ו[כתוצאה מכך, כל העניינים בעולם הזה נובעים מהנעשה בעולמות העליונים ומושפעים מהם. ועל פי זה מובן שאפשר לפעול שינויים בחלק הגשמי של ההשתלשלות על ידי עשיית שינויים בחלק הרוחני.

פירושו של 'מופת' הוא, שמתרחש בעולם דבר שאי אפשר לחזותו ולשעררו על פי חשבון [עריכת תחזית וציפיית], כיוון שהוא נעשה לא על ידי פעולה בעולם הגשמי, אלא על ידי שינוי שנעשה **בעולם הרוחני** שממנו מושפע העולם הגשמי [וזה דבר שאי אפשר לצפות אותו במערכת הגשמית הרגילה].

ועל פי זה מובן, שהכוח לעשות "מופת" אינה זכות מיוחדת ליהודי מסוים [כמו הרבי], אלא כוח זה נמצא ברשותו של כל אחד ואחד מישראל. כאשר יהודי מקשר את עצמו, על ידי הניצוץ האלוקי שבתוכו, עם הקדוש ברוך הוא - [וזאת] על ידי תפילה ועל ידי הנהגה בדרך התורה ומצוות וקיומן כפי שצריך ומתוך התלהבות, יש בכוחו לעשות 'מופת', [כלומר]: לפעול ולשנות עניינים בעולם הזה באופן שלמעלה מהמשוער על פי חשבון, ולמעלה מהמשוער על ידי רוב הנמצאים בסביבתו.

עתה ברצוני לבקש מכם משהו, ובו בזמן לנסות לבצע 'מופת'...

אתם כולכם - ואני בתוכם - הננו צעירים [הרבי היה באותה עת בן חמישים ושמונה]... ולפנינו עוד עשיריות [עשרות] שנות חיים.

ולאחר השמדות של היטלר ברוסיה, בפולין ובהונגריה וכו', רחמנא ליצלן, שבהם אבדו שישה מיליון מישראל - מוטל על כל אחד ואחד מאיתנו תפקיד כפול: נוסף על תפקידו האישי, נושא כל אחד ואחד מאיתנו גם את תפקידם של היהודים שנרצחו, רחמנא ליצלן, ועלינו להשלים [את] העבודה שהיו הם יכולים לעשות, ולפחות חלק גדול ממנה.

על כל אחד ואחד מאיתנו להתבונן ולהרגיש מהי התכלית ומהו התפקיד המוטל עליו, ולנצל את עשיריות השנים שלפנינו כדי לפעול ולמלא את תפקידנו. ומובן מאליו, שאם בכל זמן נכונים הדברים, על אחת כמה וכמה [בוודאי שהם נכונים] עתה [בדור שלאחר השואה], כשמוטל עלינו תפקיד כפול, הרי בוודאי מוטל על כל אחד ואחד מאיתנו החוב לעבוד ולנצל את כל כוחותיו ובמלוא יכולתו.

ובאותיות [במילים] פשוטות, בחיי היומיום שלנו, עלינו לנצל את כל כוחותינו כדי להוסיף לצד הטוב כך שיתגבר וישלוט על הצד הלא-טוב, ולהשפיע בכיוון זה על סביבתנו, וכך נזכה לחיים של שמחה ושל אושר והרמוניה לנו ולכל הנמצאים בסביבתנו.

כל האמור [והוא] - השגת שמחה ואושר על ידי הגברת הטוב והגשמת ייעודנו ותפקידנו] יכול לבוא לידי פועל [להתממש] רק על ידי חיים של תורה ומצוות, שנבחנו לאורך שלושת אלפים וחמש מאות שנות קיומו של עם ישראל [בהן הוכיחה ההיסטוריה היהודית שרק דבקות באורח החיים של התורה והמצוות היא הערובה לקיומנו כעם].

וכאמור לעיל, אין זה דבר שבידו של כל אחד ואחד לבחור לעשותו או שלא לעשותו, ושאם לא יעשה זאת לא ניתן יהיה לתבוע אותו על אי-עשייתו. [אלא] עלינו לדעת שזהו **חוב המוטל על כל אחד ואחד**, והקדוש ברוך הוא נתן לכל אחד ואחד את הכוח והיכולת להביא זאת לידי פועל ובהצלחה.

אם כל אחד מאיתנו, אתם וגם אני - החל ממחר, ובאופן שיהיה לזה המשך מוחרתיים וכן הלאה - יצעד צעד אחד קדימה, יוסיף בחייו עניינים נוספים של תורה ומצוות, וישפיע על סביבתו בכיוון זה - יהיה זה אכן ה'מופת' שלנו!

הביאור מופיע בגופן כזה. מילים שעוזרות לשטף הקריאה הכנסנו ללא סוגריים, מילים שמבארות מושגים או מילים - מופיעות בתוך סוגריים.

מהו עניינו של חסיד?

הרב דוקטור צבי הרקבי היה תלמיד חכם, סופר ומחנך. בהיותו בן העיר יקטרינוסלב, בה התגורר הרבי בילדותו ונערותו, היו לו קשרים הדוקים עם הרבי בנושאים אישיים וציבוריים, והוא אף ביקר עם משפחתו וילדיו אצל הרבי. במכתב זה, הרבי משיב לרצונו של הרב הרקבי "להיות מקושר, ולא להיות חסיד".

(אגרות קודש, כרך ז, אגרת ב'קלו)

מתחיל במכתבו אליו וכותב כי רצונו להיות מקושר [קשור] אליו ולא [אבל בלי] להיות חסיד, כיוון שהוא צאצא למשפחה מן הפרושים [כך כונו תלמידיו של הגאון מווילנה שעלו לארץ ישראל לפני כמאתיים שנה, ואחריהם כונו כך צאצאיהם אנשי היישוב הישן האשכנזי. הגאון מווילנה היה מראשי תנועת ההתנגדות לחסידות בראשית דרכה. הרב הרקבי ראה ברבי אישיות מיוחדת וביקש להתחבר אליו, אך זאת בלי להיעשות חסיד - כדי להישאר נאמן לערכים המקובלים במשפחתו מזה דורות].

הנה בטח ידוע גם לו אשר הגר"א [הגאון מווילנה] עצמו היה נקרא "חסיד" [בכתיבי מחברים מאותה תקופה הוא נקרא "רבי אליהו חסיד", ובפי אנשי ווילנה הוא נקרא "החסיד של קהילתנו", ועוד. התואר הזה נועד לציין את פרישותו וזהירותו הרוחנית של הגאון], כך שאין לו כל סיבה להירתע מ"להיות חסיד". ופשיטא [מובן מאליו] שאין בזה שאני קורא לו להיעשות חסיד כוונתי, חס ושלום, להיות חסיד של אדם מסוים, לא של איש פרטי או אפילו לא של איש כללי [דמות ציבורית]. אלא כוונתי היא לתואר "חסיד" במובנו המהותי, שהוא אדם שדואג לטובתם של אחרים גם במחיר וויתור על טובתו האישית ופגיעה בעצמו.

כפתגם בעל התניא [אדמו"ר הזקן]. פעם שאלו אותו מהו ענינו של חסיד, וענה שזה איש המוותר על תועלת עצמו, ולא עוד [ולא רק זה] אלא שאין [שאיננו] נמנע מהיזק לעצמו, ובלבד שיביא תועלת לאחר...

וקישור [הקשר של] ענין זה של ויתור עצמי למען אחרים בתורת החסידות והדרכותיה יש לומר בפשטות, משום שהתנהגות כזו איננה מחויבת על פי ההלכה, והיא נובעת רק מחינוך בדרך החסידות שמדגישה את ביטול האנוכיות.

כי הרי על פי שולחן ערוך ידוע הכלל: "מאי חזית דדמי דידך סומק טפ"י" [במה נראה לך שדמך סומק יותר מדמם של אחרים - כלומר, אין עדיפות לטובתך האישית על פני טובתם של אחרים], אלא שאותו היגיון מוביל במצבים שונים למסקנה הפוכה בדיוק, ובמילא הוא גם כן להיפך, ד"מאי חזית דדמי דחברך סומק טפ"י" [שאין שום עדיפות לאחרים על פני].

מה שאין כן תורת החסידות, המעמידה את הדגש בזה שתחילת העבודה צריכה להיות למעלה מן הטעם ודעת [משיקולים של רווח והפסד] וחשבון של כדאיות ותועלת עבור עצמי. והחסידות מדגישה שרק זה [עבודת ה' למעלה מהדעת] יכול לשמש יסוד חזק לקיום התורה ומצוות כדבעי [כפי שצריך]. והתוצאה של זה היא וויתור על עצמי למען אחרים, וכשאין נכנס בחשבון [כשהאדם לא פועל לפי חשבונות אישיים], הרי לכל לראש [קודם כל] מתעניין בטובת רעהו.

ואדם מתנהג כך בפרט כשנזכר על הטעם [מהי הסיבה] הדכרח [שמוכרחת להיות] העבודה שלמעלה מטעם ודעת וחשבון. והסיבה היא, שאם יאחז [יעסוק] בעשיית חשבון, אפילו אם זה יהיה חשבון דקדושה [שיקולים הלכתיים ונכונים מצד הקדושה] - הוא עלול להיפגע מכך בעצמו. שהרי ידוע שמידתו של הקדוש ברוך הוא מידה כנגד מידה [ה' מתנהג איתנו כפי שאנו מתנהגים], ובמילא גם עימו ידקדקו [יתחשבו מלמעלה] ויבדקו היטב אם בעל חשבון הוא בהנהגתו [אם הוא אכן עומד בכל החוקים והכללים בהתנהגותו]... ואז הרי פשוט [מובן מאליו] שאין זה כדאי בשבילו. וזה עצמו סיבה לא לעבוד לפי חשבונות ושיקולים אישיים אלא לשים את טובת עצמו בצד ולהעדיף את טובתו של האחר.

"בזה היא ההתקשרות"

מכתב תשובה ליהודי שביקש "להתדבק בתורת ודרך חב"ד" ולהיות קשור לרבי. הרבי מדריך אותו בהנחיה כללית להתקשרות, ומנחה אותו גם למצוא את הדרך המיוחדת שבה עליו להשקיע במיוחד. (אגרות קודש, כרך יב, ד'פד)

כותב במכתבו אל"י אשר רצונו להתדבק [לדבוק] בתורת ודרך חב"ד ולהיות מהמקושרים [קשור בחוזה] אל"י.

וכבר מילתו אמורה [הרבי הרי"צ כבר דיבר על כך] בכמה מאגרות הקודש, וזה הועתק גם בלוח היום יום בפתגם ליום כ"ד סיוון. ושם כותב הרבי הרי"צ ש"ההתקשרות האמיתית [אל"י – כלומר, לרבי] היא על ידי לימוד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחי בלימודם והתוועדות, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

והנ"ל [הדברים האלו] היא הוראה כללית השווה לכל נפש [המתאימה לכולם]. ויחד עם זאת, מובן שגם בנושא זה, כמו בשאר ענייני התורה ומצוות, ישנם עניינים מיוחדים לכל אחד ואחד לפי עניינו... כיוון שזהו ה'שער' שלו, דרך בו עולים ויורדים התורה ומצווה שהוא לומד ומקיים ודרכו עוברת גם ההמשכות [משיכת השפע אליו מלמעלה] - שבוזה הוא צריך להיות זהיר טפי [להקפיד ולהשקיע במיוחד].

וכמובן גם מאגרת הקודש סוף סימן ז, שם כותב אדמו"ר הזקן כך: אף שגילוי זה על ידי עסק התורה והמצוות הוא שווה לכל נפש מישראל בדרך כלל... בדרך פרט אין כל הנפשות או הרוחות והנשמות שוות בעניין זה, לפי עת זמן גלגולם ובואם בעולם הזה... וכן אין כל הדורות שווין. כי כמו שאברי האדם כל אבר יש לו פעולה פרטית ומיוחדת, העין לראות והאוזן לשמוע, כך בכל מצווה מאיר אור פרטי ומיוחד מאור אין סוף ברוך הוא. ואף שכל נפש מישראל צריכה לבוא בגלגול לקיים כל תרי"ג מצוות, מכל מקום לא נצרכה אלא להעדיפה וזהירות וזריזות יתירה ביתר שאת ויתר עז כפולה ומכופלת למעלה מעלה מזהירות שאר המצוות.

"דברי צדיקים חיים וקיימים ופועלים פעולתם"

מה עונים ליהודי שכותב שאין בו כוח לעמוד במלחמת היצר? הרבי מזכיר לו שיש גם יש לו את הכוחות לנצח במלחמה, גם אם היא קשה, ואת החיזוק מקבלים מדברי הרבי.

(אגרות קודש, כרך טז, ה'תתלד)

כותב במכתבו שאינו ראוי לכתוב אל"י כיוון שאין בו כוח לעמוד במלחמת היצר הפנימית שלו והוא נכשל בזה שוב ושוב.

על כך אשיב שבוודאי זוכר הוא את מה שכבר למד, או על כל פנים [שלפחות] ילמוד עתה, בספר תניא קדישא - איך שאפילו אלו שמלחמת היצר קשה היא בד' אמות שלהם [בתוכם פנימה ובמרחב האישי שלהם], יכולת מלאה ניתנה להם לא רק לעמוד במלחמה אלא גם לנצחה.

ובפרט הדברים נכונים לאלו שזכו כמוך לראות פני צדיק [הרבי הרי"צ] ולשמוע את דבריו, וזאת משום אשר דברי צדיקים חיים וקיימים ופועלים פעולתם, ובמכל שכן וקל וחומר [בוודאי שזה כך] בעניינים רוחניים, ולכן ברור שדברי הרבי נותנים לו כוחות להתחזק ולנצח במלחמת היצר הקשה שהוא מתמודד איתה...

ועל פי פתגם רבותינו נשיאנו הקדושים "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הנה במקום להתאנח על עצמו (אף שזה לפעמים נחוץ הוא), בוודאי טוב יותר התחלת הפעולות להוסיף בתורה ומצוותיה על מה שעשה עד עתה. ומובטחים הם [פעולות של הוספה בתורה ומצוות מביאות ללא כל ספק] להוסיף ברכות השם יתברך לאדם המתעסק בזה בהמצטרך [בדברים שהוא צריך].

ויהי רצון שהשם יתברך ברחמיו המרובים ימשיך [ישפיע] לו תוספת ברכה והצלחה גם על חשבון העתיד [על הדברים הטובים שיעשה], ושיבשר טוב בכל הנ"ל [שהיו לו בשורות טובות לבשר בנושא].

מניינים לקריאה בתורה, ובכל קריאה לא יוסיפו על מספר העליות הרגיל (שבעה עולים ומפטיר). אפשר לעשות את הקריאות גם לפני תפילת שחרית.⁷

בכל קריאה צריך שיהיו נוכחים לפחות שישה אנשים שעדיין לא שמעו את קריאת התורה ומתכוונים לצאת ידי חובה.⁸ ומי שמאזין לקריאת התורה במקום אחד כדי להשלים מניין וכדומה, ומתכוון להיות אחד מששת השומעים בקריאה אחרת, יכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו. למפטיר יעלה אדם חשוב בהסכמת רוב המניין, או שיבחרו בהגדרה.⁹

ברכת החודש ומוסף

החזן בברכת החודש (זה לא מוכרח להיות החזן של שחרית או של מוסף) לוקח את ספר התורה ומחזיק אותו בידו באמירת ברכת החודש¹⁰.

מולד הירח ביום ראשון, בשעה 15:36 ו-15 חלקים.

בברכת החודש אומרים: "ראש חודש תמוז ביום השני וביום השלישי, הבא עלינו לטובה".

אחרי שמסיימים את ברכת החודש, החזן יכול למסור את ספר התורה לאדם אחר שיחזיק אותו בשיבה, והציבור רשאי לשבת.

לא אומרים "אב הרחמים".

אחרי "אשרי" החזן לוקח את ספר התורה וקורא "הללו".

אחרי התפילה עורכים התוועדות בבית הכנסת, באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית וימשיכו את ההתוועדות עם בני הבית.¹¹

שבת קודש

פרשת קורח

כח סיוון

שבת מברכים חודש תמוז

יום זה, בו ניצלו הרבי והרבנית מידי הנאצים בהגיעם לארצות הברית, נקבע על ידי הרבי כיום סגולה, בו עורכים התוועדות חסידיות ומקבלים החלטות טובות בתחום הפצת היהדות והחסידות.¹

תהלים

בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור.² נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט.³

אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. ואם יש חיוב (ארציטי או משהו בשנת אבל), יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים (לאחר אמירת ה"יהי רצון").⁴

אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים.⁵

עלייה לתורה

ביום חמישי בשבוע הבא עלינו לטובה חל ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי. על כן בשבת צריך כל אחד להשתדל לעלות לתורה.⁶

אם אין מספיק עליות לכל העולים, יעשו כמה

1. ספר-השיחות תשמ"ט ח"ב עמ' 545. לקוטי-שיחות כרך לג עמ' 274.

2. אג"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח עמ' תל.

3. כך נוהג הרבי וכל הציבור עימו.

4. אג"ק כרך י עמ' דש. ספר המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.

5. אג"ק ח"ד עמ' תכג, קובץ מכתבים שבסו"ס תהלים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 192, לוח 'היום-יום' כו כסלו וספר המנהגים עמ' 30. לוח היום יום כו כסלו וס' המנהגים עמ' 30.

6. מנהגי יום ההילולא על פי הוראת בית דין רבני חב"ד בארץ הקודש, על פי מכתב הרבי משנת תשי"א - אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר המנהגים עמ' 95.

7. אג"ק ח"ג עמ' ד. התפילה כהלכתה' פט"ז ס"ה ובהערות שם.

8. קצות-השולחן ס"י כה ס"ד.

9. ברכי-יוסף או"ח סי' רפד ס"ק א. שערי-אפרים שער ט סמ"ב. דרכי חיים ושלום' אות רי.

10. 'התקשרות' גיליון תצו עמ' 17.

11. אג"ק כרך י עמ' ג.

לא קוצצים ציפורניים בראש חודש¹⁷. והנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה וגיהוץ - בכל מקום לפי מנהגו.

יום שני

ל סיוון

א' דראש חודש תמוז

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת שחרית או במנחה:

אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "המחזיר שכינתו לציון", יסיים את הברכה, יאמר "יעלה ויבוא" וימשיך בברכת מודים.

ואם נזכר אחרי שכבר התחיל "מודים", חוזר לברכת "רצה".

ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם של סיום ברכת מודים או שים שלום, לפני שחוזר לברכת רצה משלים ואומר "ברוך אתה ה' למדני חוקיך", ואז חוזר לברכת רצה.

ואם נזכר אחרי שאמר את "יהיו לרצון" השני בסיום שמונה עשרה, חוזר ומתפלל שוב (בלי לומר "ה' שפתיי תפתח"), או שייגש חזן ויתפלל את חזרת הש"ץ.

ו[בשחרית] אם נזכר אחרי שהתפלל מוסף, אינו חוזר.

יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור¹⁸. ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.

באמירת ההלל, כל אחד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבוות").

כדאי שגם הנשים והבנות יערכו התוועדות¹².

מנחה

אחרי מנחה קוראים את פרק ד בפרקי אבות. [בחוץ לארץ: פרשת שלח, פרקי אבות - פרק ג]

יום ראשון

כט סיוון

ערב ראש חודש

בערב ראש חודש יש להוסיף בנתינת צדקה¹³, וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש¹⁴.

במנחה לא אומרים תחנון.

ליל ראש חודש

בכל התפילות בראש חודש, "חיוב" לא עומד חזן¹⁵.

לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית או בשחרית, ומזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה¹⁶.

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת ערבית, אינו חוזר ומתפלל.

מנהגי ראש חודש

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון, הערב או מחר - אם נזכר אחרי שאמר את שם השם בברכת "בונה ברחמי ירושלים", אומר אחרי סיום ברכת "בונה ברחמי": "ברוך . . שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזיכרון". ואם נזכר אחרי שכבר התחיל לומר "ברוך" של הברכה הבאה, ממשיך את ברכת המזון ולא חוזר.

12. ספר המנהגים עמ' 30.

13. שיחות-קוד ש תשל"ו עמ' 663, ובכ"מ.

14. ספר המנהגים עמ' 77.

15. ספר המנהגים עמ' 8, 36.

16. שם, וספר 'דיני ומנהגי ראש-חודש - חב"ד' פ"ז הערה 4.

17. קצות-השולחן סי' עג בבדי-השולחן ס"ק ד, צוואת ריה"ח אות מח.

18. רמ"א תכב, ב. שו"ע אדמוה"ו תפח, ג.

תפילת שמונה עשרה, ויש לכוון בפעם השנייה שהיא 'נדבה'²¹.

מי שהתחיל לאכול וכבר אכל "כזית" לפני השקיעה, גם אם נמשכה הארוחה אפילו כמה שעות אחרי צאת ראש חודש, אומר "יעלה ויבוא" בברכת המזון - בתנאי שעדיין לא התפלל ערבית.

יום רביעי

ב תמוז

מנהגי יום ההילולא

לפנות ערב מיד עם שקיעת החמה²² מדליקים בכל בית נר שעווה (למעשה נרות משעוות דבורים טהורה לא דולקים היטב, ומספיק להדליק נר שרובו משעווה) שידלוק עד צאת הכוכבים למחרת. אם הנר כבה לפני כן, מדליקים אותו שוב. ואם אי אפשר, מדליקים נר חדש.

בכל אחת מהתפילות צריכים לדלוק חמישה נרות.

נכון לחלק את הזכות לעמוד כשליח ציבור בתפילות יום ההילולא, ובכך לזכות כמה שיותר מאנ"ש.

בסיום התפילה, שליח הציבור יאמר את סדר הקדיש דרבנן כמו האבלים: מסיים בקול את המשניות (אפשר ללמוד את המשניות לפני חזרת הש"ץ ולהגיע עד לפני הסיום), אחר כך אומר בלחש כמה שורות בתניא (המנהג הנפוץ לומר "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש"²³), ואחר כך את הקדיש.

אחרי תפילת ערבית יחזור אחד המתפללים בעל פה חלק מהמאמר "ואתה תצווה" (מודפס בספר המאמרים מלוקט, (אדר-סיוון) עמוד לד). ואם אין מי שיחזור בעל פה, ילמדו מבפנים.

*

מנהגי יום ההילולא שיש לקיים במהלך היממה

הקרובה:

ללמוד פרקי משניות שמתחילים באותיות שמו של הרבי. מוצעים כאן פרקים קלים יחסית

אחרי שמכניסים את ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה)¹⁹. אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.

לפי מנהגנו לא מלבישים בחזרה את הזרוע בשרוול אחרי חליצת התפילין של רבינו תם לפני מוסף, וכן אין להכניס את שרוול החליפה מתחת לאבנט.

החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש, ולפחות את סיומו לומר בקול.

מנהג עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, אם הוא בן 13 - פרק י"ד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק.

בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות²⁰.

יום שלישי

א תמוז

ב' דראש חודש תמוז

סדר התפילות - כמו אתמול.

מי ששכח לומר "יעלה ויבוא" בתפילת מנחה היום, ונזכר בתפילת ערבית - מתפלל שוב את

21. לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשוון.

22. ספר המנהגים עמ' 79.

23. מנהגי מלך ס"ע 32.

19. ספר המנהגים עמ' 36.

20. לוח היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תש"נ ח"ג עמ' 383.

יום המישי

ג תמוז

לפני תפילת שחרית לומד כל אחד לעצמו את סימן כז באגרת הקודש³¹ (ללא חלק הביאור על האגרת). וכן תורם כל אחד למוסדות או פעולות של הרבי, עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה.

אחרי התפילה חוזרים עוד חלק מהמאמר "ואתה תצווה", כמו בתפילת ערבית.

לאחר מכן, כל אחד כותב וקורא פ"נ ("פדיון נפש") - מכתב אישי בו מבקש החסיד מהרבי שייעורר רחמים על נפשו:

מקפידים לכתוב את הפ"נ רק אחרי טבילה במקווה. לפני הכתיבה נוטלים ידיים, וכותבים כשחגורים באבנט.

נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק (נטול כיתוב או שורות וכדומה).

כותבים: "פ"נ, כ"ק אדמו"ר, **אנא לעורר רחמים רבים עלי / עלינו** [השמות המלאים - שם פרטי ושם האם] (ואם כותבים עבור אחרים, כותבים "לעורר רחמים רבים עבור" ואז כותבים את השמות), ולאחר מכן מפרטים את הבקשות ברוחניות ובגשמיות.

אחר כך קורא כל אחד את הפ"נ, ובשעת הקריאה יצייר לעצמו במחשבתו את פניו של הרבי כאילו עומד לפניו.

אחר כך מניחים את הפ"נ בין הדפים של אחד מספרי הרבי, ושולחים אל האוהל (בפקס: ohel@7187234444, או בדואר אלקטרוני: ohel@ohelchabad.org).

לפני תפילת מנחה שוב תורמים לצדקה למוסדות או פעולות של הרבי, ואחרי מנחה מסיימים את חזרת החלק האחרון של המאמר "ואתה תצווה". לאחר מכן כל אחד לומד לעצמו עוד פרק תניא, המנהג הנפוץ הוא ללמוד את הביאור על סימן כז באגרת הקודש.

לפי הסדר: פרק א במסכת ברכות (מ), פרק כא במסכת שבת (ג), פרק א במסכת חלה (ח), פרק ח במסכת סוטה (ס), פרק א במסכת אבות (מ), פרק י במסכת פסחים (ע), פרק ב במסכת ידיים (ב), פרק ג במסכת סנהדרין (ד), ופרק ד במסכת סוכה (ל).

לערוך התוועדות מתוך אהבת ישראל, בה יתחזקו בלימוד התורה והפצת היהדות והחסידות, ובמיוחד באהבת ישראל²⁴ כפי שהורה לנו הרבי. נכון לפתוח את ההתוועדות בדבר תורה של הרבי.

לקבוע שעה להסביר לבני המשפחה על הרבי ועבודתו הרוחנית שבה עסק כל ימי חייו, ושגם עכשיו הוא מנהיג אותנו ומעורר עלינו רחמים רבים ואף ביתר שאת²⁵, ועלינו לדאוג להיות ראויים לכך²⁶. כן יש לשתף את הנשים והילדים בהנהגות יום ההילולא.

לבקר בבתי כנסת ובתי מדרש באזור ולחזור פתגם או רעיון מתורתו של הרבי, להסביר על אהבת ישראל שרחש לכולם, ולהסביר גם על תקנותיו: לימוד הרמב"ם היומי²⁷, מבצעי המצוות הקדושים, מבצע אות בספר התורה²⁸, שבע מצוות בני נח²⁹, ופרסום הנבואה ש"הנה זה משיח בא" ושכל אחד ואחת צריכים להשתדל לעשות את שתלוי בהם להבאת המשיח³⁰.

לבקר בהתכנסויות נוער ולהסביר להם, בלשונו של הרבי, "איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד" מאת הרבי, "ואת אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה, בכל המרץ, החום והחיות שהם מסגולת הנוער".

24. ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 535.

25. תניא, אגרת-הקודש, ביאור לסי' ז'ך. 'תורת-מנחם - התוועדויות' תש"י עמ' 16, עיי"ש.

26. לקוטי-שיחות, כרך יב, עמ' 146.

27. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 229, 'התוועדויות' תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

28. לקוטי-שיחות, כרך כ, עמ' 579, 428 ובמקומות רבים.

29. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 132. חידושים וביאורים בש"ס חלק ב סי' ה.

30. ספר-השיחות תשנ"א ח"ב עמ' 792, ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 122, 26.

31. על-פי אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח א עמ' שצ.

פרשת קורח

אהבה במתנה

וַאֲתָהּ וּבְנֵיךָ אֵתְךָ תִּשְׁמְרוּ אֵת כְּהֻנַּתְכֶם לְכָל דְּבַר הַמִּצְוָה וְלִמְבִית לַפְּרִיֶּכֶת וְעִבְדֶתֶם, עֲבֹדֵת מִתְּנָה אֵתְּךָ אֵת כְּהֻנַּתְכֶם וְהָיָה הַקָּרִיב יוֹמֵת (במדבר, פ'ק יח, פסוק ז)

בדרגות האהבה לה', ישנה "אהבה בתענוגים", שהיא הרגשת תענוג אלוקי נפלא. העבודה הרוחנית הזו נקראת "עבודת מתנה", שכן האדם לא יכול להגיע לאהבת ה' ברמה כזו בכוח השתדלות ויגיעה אישית שלו, אלא היא ניתנת כמתנה מן השמים.

(אדמו"ר הזקן - תניא, פרק יד)

כולם צריכים את הכוהנים

וַיְדַבֵּר ה' אֶל אַהֲרֹן וַאֲנִי הִנֵּה נֹתְנִי לָךְ אֵת מִשְׁמַרְתֵּי תְרוּמָתִי, לְכָל קָדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נֹתְנִים לְמִשְׁחָה וּלְכֶנֶד לְחֶק עוֹלָם (פ'ק יח, פסוק ח)

לפי שפא קורח וערער כנגד אהרן על הפהנה, בא הפתוח ונתן לו כ"ד מתנות כהנה (רש"י)

קורח טען ש"כל העדה כולם קדושים", ועל כן אינם זקוקים להשפעת הכוהנים ולהדרכתם כדי להתעלות בעבודת ה'. ועל כן ציווה ה' על מתנות כהונה, כדי להדגיש את תלותו של העם בכוהנים, ולהראות שכולם זקוקים לכוהנים כדי להעלות את ענייניהם הגשמיים לקדושה.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יח, עמוד 219)

פרשת הוקת

להיזהר כשמטהרים אחרים

וְאִסַּף אִישׁ טְהוֹר אֶת אַפְרֵי הַפְּרָה וְהֵנִיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טְהוֹר, וְהֵיִתָּה לְעֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמַרְתֵּי לְמִי נִדָּה חֲטָאת הוּא (פ'ק יט, פסוק ט)

התורה מדברת כאן על מי שעוסק בעשיית הפרה האדומה, ובהקשר הזה נאמר על אפר הפרה "והייתה לעדת בני ישראל למשמרת". יש כאן רמז לעבודת ה' של כל אחד: מי שעוסק בקירוב וטהרה של אחרים, זקוק במיוחד ל"משמרת" - לתזכורת שאסור לו לשכוח את עצמו, שכן גם הוא עלול חס ושלום להיטמא מתוך העיסוק בטומאה.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ד, עמוד 1060)

להתנזר מתענוגי העולם

וְאֵת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, כָּל הַבָּא אֶל הָאֵהָל וְכָל אִשׁוֹ בְּאֵהָל יִטְמָא שְׁבַעֵת יָמִים (פ'ק יט, פסוק יד)

מִנַּח שֶׁאֵין דְּבַר תּוֹרָה מִתְקַיֵּם אֲלֵא בְּמִי שֶׁמִּית עֲצָמוֹ עֲלֵיהָ? שְׁאֵמַר "זֹאת הַתּוֹרָה – אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל" (גמרא, מסכת ברכות, דף סג, עמוד ב)

בן תורה צריך "להמית" את כל תענוגי העולם ולהתנזר מהם, שכן גם דברים קלי ערך בתענוגי העולם מונעים את ההתמסרות ללימוד באוהלה של תורה.

(הרבי - היום יום, עמוד 10)

ווארט חסידות

רעיונות קצרים מתורת
החסידות על פרשת
השבוע - רעיון אחד
לכל יום

ישנו העניין של
"הקהל" בתורה, על
ידי זה שכמה וכמה
מישראל נקהלים
יחדיו על מנת
ללמוד תורה. ובפרט
בנוגע ללימוד תורת
החסידות – אלו
שהם כבר חסידים
צריכים להקהיל
יהודים נוספים
שנמצאים בסביבתם
וללמוד עמהם
הסידות.

(שיחת שבת פרשת
מסעי תשכ"ז)

הרבי נוסע לפניו

וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עַרְדַּיִם יֵשֶׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים, וַיֵּלֶחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי (פסוק טא, פסוק
(א)

דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים – דֶּרֶךְ הַתֵּיַר הַגָּדוֹל הַנוֹסֵעַ לַפְּנֵיהֶם (רש"י)

משימתנו היא לקחת מקומות שרחוקים מיהדות ולהפוך אותם למקומות של תורה וקדושה, ומשמעות העבודה הזו היא להפוך את 'חוץ לארץ' ברוחניות ל'ארץ ישראל'.
ומפסוק זה יש רמז נפלא וחיזוק לעבודת הקירוב ותיקון העולם. אין מה לפחד מההליכה בדרך הזו של הפיכת 'חוץ לארץ' ל'ארץ ישראל', ולחשוש מפני העבודה הקשה הצפויה - שכן "התייר הגדול נוסע לפניו", רבותינו נשיאינו משגיחים ומגוננים על כל מי שעוסק בעבודה זו.

(הרבי - התוועדות שבת פרשת מסעי תשכ"ז)

דברי תוכחה ארסיים

וַיִּשְׁלַח ה' בְּעַם אֶת הַנְּחָשִׁים הַשֶּׂרְפִים וַיִּנְשָׁכוּ אֶת הָעָם, וַיָּמָת עִם רֵב מִיִּשְׂרָאֵל (פסוק טא, פסוק ו)

הַנְּחָשִׁים הַשֶּׂרְפִים – שְׂשׂוּרְפִים אֶת הָאָדָם בְּאָרֶס שְׁנֵיהֶם (רש"י)

יש 'מגידי' ומוכיחים העושים את מלאכתם שלא לשם שמים, אלא לשם כבוד או פרנסה. דברי התוכחה של מגידים כאלו מעוררת קטרוג וגורמת לכעס ומריבות בין ישראל לאביהם שבשמים. עליהם אומר הפסוק: "וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים", ששורפים את האדם בארס פיהם.

(הבעל שם טוב - כתר שם טוב, עמוד יז)

להעלות את הצרות על נס

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף וְשִׂים אוֹתוֹ עַל נֶס, וְהָיָה כָּל הַנְּשׂוּךְ וַרְאָה אוֹתוֹ וְחָי (פסוק ח, פסוק ט)

הייסורים והדינים הבאים על אדם, לא עלינו, הם בעצם טוב, שכן "אין רע יורד מלמעלה" והכול הוא לטובה. אלא שכאשר טוב זה יורד ומשתלשל מלמעלה ומגיע לעולם הזה, הוא נראה כייסורים וכרע בעוד את הטוב שבכך איננו מסוגלים לתפוס. זו משמעות מה שנאמר על הנחש, "ושים אותו על נס": ה"נחש" הוא הדברים הרעים שקורים לאדם, וכאשר מתבוננים בהם כפי שהם למעלה בשורשם, באים לידי הכרה בכך שגם הם טוב, "על נס".

(אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה, במדבר, דף סב)

אדמו"ר הריי"צ, נפגשו עימו הרבי והרבנית לראשונה כעבור שלושה ימים מבואם לארצות הברית.

מיד עם בואו של הרבי לארצות הברית, פעילות הפצת היהדות והחסידות קיבלה תנופה חדשה. נוסדו שלושת המוסדות המרכזיים "מחנה ישראל", "קה"ת" ו"מרכז לענייני חינוך", שנמסרו לניהולו של הרבי על ידי אדמו"ר הריי"צ. הרבי גם החל להתוועד עם החסידים, על פי הוראתו של אדמו"ר הריי"צ, מדי שבת מברכים.

הרבי והרבנית התגוררו בחדר בבניין 770, עד ששכרו דירה ברחוב ניו יורק, אז הפך החדר ב-770 למשרדו של הרבי.

תש"ז

הרבנית חנה, אימו של הרבי, הגיעה לנמל ניו יורק בליווי הרבי.

תנש"א

לקראת יובל לבואם של הרבי והרבנית לארצות הברית, נערך קובץ מיוחד שכלל את סיפור נס ההצלה, ראשי פרקים מתולדות פעילות הרבי, וכן שיחות ומאמרים בנושא, שיצאו לאור בשנים קודמות. הרבי הורה להדפיס את הקובץ, ובכ"ח סיוון חילק עותק לכל אחד בצירוף שטר של דולר לצדקה.

כה סיוון

תרנ"ו

נערכו קישורי התנאים של אדמו"ר הריי"צ עם הרבנית נחמה דינה, בתו של הרב הקדוש רבי אברהם שניאורסון מקישינב, בנו של הרב הקדוש רבי ישראל נח מניעז'ין, בן אדמו"ר הצמח צדק.

תש"א

הרבי והרבנית חיה מושקא הגיעו לארצות הברית, לאחר הימלטות מצרפת הכבושה בידי הנאצים, והפלגה של אחד עשר יום מאירופה. רק בשנת תשמ"ג, בעקבות הדפסת כרך אגרות קודש של אדמו"ר הריי"צ ובו מכתב שעסק בנושא, נודע לציבור הרחב התאריך - ואז נקבע יום זה לחג ומועד על נס ההצלה של הרבי והרבנית מידי הנאצים.

אדמו"ר הריי"צ, שנבצר ממנו לקבל את פניהם של בתו וחתנו בנמל בשל מצב בריאותו, מינה משלחת של ארבעה מחשובי הרבנים לקבל את פניהם, ואמר להם: "אני ממנה אתכם כשלוחים שתלכו ותקבלו את פניו של חתני. אגלה לכם מי הוא: הוא עורך "תיקון חצות" בכל לילה, הוא בקי בעל פה בתלמוד בבלי עם הר"ן, הרא"ש והרי"ף, בתלמוד ירושלמי ומפרשיו, ברמב"ם ובלקוטי תורה עם העיי"ס [ציוני אדמו"ר הצמח צדק לעיין במקומות נוספים]. לכו קבלו את פניו!".

בגלל ההתרגשות העצומה שבה היה נתון

עת לדעת

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם
שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

תרנ"ו

החל רצף של התוועדות שמחה לרגל השידוך של אדמו"ר הרי"צ והרבנית נחמה דינה, באזור הנופש באליוקא, (מרחק של שתיים נסיעה מליובאוויטש), שנמשכו שבעה ימים.

תרפ"ז

אדמו"ר הרי"צ השתחרר ממאסרו, בתנאי שיצא לגלות בקוסטרמה למשך שלוש שנים.

הרבי השתחרר לקראת השעה שתיים אחר הצהריים, וניתנה לו רשות ללכת לביתו ולהתייצב בתחנת הרכבת בשעה שמונה בערב. בנסיעתו לקוסטרמה הצטרפו אליו בתו הרבנית חיה מושקא, חתנו הרב שמריהו גוראריה והחסיד ר' אליהו חיים אלטהויז. תחנת הרכבת היתה מלאה וצפופה בהמון רב של חסידים שבאו להיפרד מהרבי. הנסיעה ברכבת ארכה יממה שלמה.

תש"א

ההתוועדות הראשונה של אדמו"ר הרי"צ בה נכח הרבי לאחר בואו לארצות הברית. ההתוועדות נערכה בשבת קודש.

תשנ"ד

יום הגדול והקדוש - יום ההילולא של הרבי.

כט סיוון

תר"ה

נפטר הרב הקדוש רבי חיים אברהם, בנו השני של אדמו"ר הזקן, ונטמן בליובאוויטש.

ל סיוון

תש"א

תפילת שחרית הראשונה של החסידים בארצות הברית במחיצתו של הרבי. הרבי התפלל עם המניין ובירך ברכת הגומל.

ב תמוז

תש"א

ההתוועדות הראשונה של הרבי ב-770. ההתוועדות נערכה בערב שבת, ארבעה ימים אחרי שהרבי הגיע לארצות הברית.

ג תמוז

תרי"א

שריפת ענק פקדה את חצר רבותינו נשיאינו בליובאוויטש. בשריפה עלו באש בתיהם של אדמו"ר הצמח צדק ושל בניו.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

עבדיו סבו לכוון מחתזין קרח וכל פנשתה:
והתנבחהו | אש ושימו עליהו | קמרת לפני
יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא
הקדוש רב לכם בני לוי: והתנבחהו | אש ושימו
עליהו | קמרת לפני יהוה מחר והיה האיש
אשר יבחר יהוה הוא הקדוש רב לכם בני
לוי: והבו בהון אשתא ושויז עליהון קטורת
בוסמין קדם יי מחר ויהי גברא דיתרעי יי הוא
קדיש סגי לכוון בני לוי: הניאמר משה אל קרח
שמעו נא בני לוי: ויאמר משה אל קרח שמעו
נא בני לוי: ואמר משה לקרח שמעו כען בני
לוי: ה המועט מכם פיהבדיל אלהי ישראל
אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו
לעבד את עבדת משפן יהוה ולעמד לפני
העדה לשרתם: המועט מכם פיהבדיל אלהי
ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם
אליו לעבד את עבדת משפן יהוה ולעמד לפני
העדה לשרתם: הדער לכוון ארי אפרש אלהא
דישראל יתכון מפנשתא דישראל לקרבא יתכון
קדמוהי למפלח ית פלחון משפנא דיי ולמקם
קדם פנשתא לשמשותהון: ויקרב אתך ואת
כל אחיך בני לוי אתך ובקשתם גם כהנה:
ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי אתך ובקשתם
גם כהנה: וקרב יתך וית כל אחיך בני לוי עמך
וכען אתון בען אף כהנתא רבתא: י לכו אתה
וכל עדתך הנעדים עלי יהוה ואהרן מה יהוא
פי כתיב תלונו קרי תלינו עליו: לכו אתה
וכל עדתך הנעדים עלי יהוה ואהרן מה יהוא פי
תלינו עליו: ככן את וכל פנשתא דאנדמנתון על
יי ואהרן מה הוא ארי אתרעמתון עלוהי:
דיושלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני
אליאב ויאמרו לא נעלה: וישלח משה לקרא
לדתן ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה:

אויקה קרח בויצהר בויקהת בולגי ודתן
ואבירם בני אליאב ואון בופלת בני ראובן:
ויקה קרח בויצהר בויקהת בולגי ודתן ואבירם
בני אליאב ואון בופלת בני ראובן: ואתפלג קרח
בר יצהר בר קהת בר לוי ודתן ואבירם בני
אליאב ואון בר פלת בני ראובן: דיקמו לפני
משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי מועד אנשישם: ויקמו לפני
משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים
נשיאי עדה קראי מועד אנשישם: וקמו לאפי
משה וגברא מבני ישראל וחמשין רבירבי
פנשתא מערעי זמן אנשין דשמא: ויקהלו
על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם
פי כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה
ומדוע תתנשאו על קהת יהוה: ויקהלו
על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם פי
כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע
תתנשאו על קהת יהוה: ואתפנשו על משה ועל
אהרן ואמרו להון סגי לכוון ארי כל פנשתא
פלהון קדישין וביניהון שריא שכנתא דיי ומא
דין אתון מתברבבין על קהלא דיי: דיושמע
משה ויפל על פניו: וישמע משה ויפל על פניו:
וישמע משה ויפל על אפוהי: ה וידבר אל קרח
ואל כל עדתו לאמר בקר וידע יהוה את
אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר
יבחר בו יקריב אליו: וידבר אל קרח ואל כל
עדתו לאמר בקר וידע יהוה את אשר לו ואת
הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב
אליו: ומליל עם קרח ועם כל פנשתא למימר
בצפרא ויהודע יי ית דכשר לה וית דקדיש ויקרב
לקדמוהי וית די יתרעי בה יקרב לשמושה:
וזאת עשו קהוילכם מחותות קרח וכל עדתו:
וזאת עשו קהוילכם מחותות קרח וכל עדתו: דא

ושלח משה למקרי לדתן ולאבירם בני אליאב
ואמרו לא נסק: ^י המעט פי העליתנו מארץ
זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כִּי־תִשְׁתַּרֵּר
עלינו גַּם־הִשְׁתַּרֵּר: המעט פי העליתנו מארץ
זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כִּי־תִשְׁתַּרֵּר
עלינו גַּם־הִשְׁתַּרֵּר: הִזְעַר אַרְי אֶסְקַתְנָא מֵאַרְעָא
עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבֶשׁ לְקַטְלוֹתְנָא בְּמִדְבָּרָא אַרְי
אֶתְרַבְּרַתְּ עֲלֵנָא אַף אֶתְרַבְּרָא:

^י שני ה' אף לא אל־ארץ זבת חלב ודבש
הביאתנו ותתן־לנו נחלת שדה וכרם העיני
האנשים ההם תנקר לא נעלה: אף לא
אל־ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן־לנו
נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא
נעלה: בָּרַם לֹא לְאַרְעָא עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבֶשׁ
אֶעֱלִתְנָא וַיִּהְיֶהֱתָא לְנָא אַחְסַנְתָּ חַקְלִין וְכַרְמִין

העיני גבריא האנון תשלח לעורא לא נסק:
^י ויחר למשה מאד ויאמר אל־יהוה אל־תִּפֶּן
אל־מִנְחַתְתֶּם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאַתִּי וְלֹא
הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: ויחר למשה מאד ויאמר
אל־יהוה אל־תִּפֶּן אֶל־מִנְחַתְתֶּם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם
נִשְׁאַתִּי וְלֹא הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַתִּקַּף לְמֹשֶׁה

לחדא ואמר קדם: ^י לא תקבל פֶּרַעוּא קִרְפִּנְהוּן
לא חֲמָרָא חֲדָד מִנְהוּן שְׁחָרִית וְלֹא אֲבָאִישִׁית ית
חַד מִנְהוּן: ^י ויאמר משה אל־קִרַח אַתָּה וְכָל־
עֲדֻתְךָ הִיוּ לִפְנֵי יְהוָה אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קִרַח אַתָּה וְכָל־עֲדֻתְךָ הִיוּ לִפְנֵי

יהוה אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקִרַח
אַתָּה וְכָל פְּנִשְׁתְּךָ הוּוּ זְמִינִין לְקֹדֶם: ^י אַתָּה וְאַנּוּן
וְאַהֲרֹן מִחֵר: ^י ויקחו א איש מחתתו ונתתם
עליהם קטרת והקרבתם לפני יהוה איש
מחַתָּתוֹ חֲמוֹשִׁים וּמֵאֲתוּם מִחַתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן
אִישׁ מִחַתָּתוֹ: ויקחו א איש מחתתו ונתתם עליהם
קטרת והקרבתם לפני יהוה איש מחַתָּתוֹ חֲמוֹשִׁים
וּמֵאֲתוּם מִחַתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחַתָּתוֹ: ויסבו

גבר מחתיתה ותשונן עליהון קטרת בוסמין
ותקרבון קדם: ^י גבר מחתיתה מאתן ותמשין
מחַתָּתוֹ וְאַתָּה וְאַהֲרֹן גִּבְר מִחַתִּיתָהּ: ^י ויקחו איש
מחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם קֹטֶרֶת
וַיַּעֲמְדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמִשְׁחָה וְאַהֲרֹן: ויקחו
איש מחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם
קֹטֶרֶת וַיַּעֲמְדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמִשְׁחָה וְאַהֲרֹן:

ונסיבון גבר מחתיתה ויהבו עליהון אשתא
ושיאיו עליהון קטרת בוסמין וקמו בתרע משפן
זמנא ומשה וְאַהֲרֹן: ^י ויקהל עליהם קרח את־
כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּרְא כְבוֹד־יְהוָה
אֶל־כָּל־הָעֵדָה: וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קֹרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּרְא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־

הָעֵדָה: וַאֲכַנֵּשׁ עֲלֵיהוֹן קֹרַח ית כָּל פְּנִשְׁתָּא לְתַרְע
מִשְׁפָּן זְמַנָּא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי לְכָל פְּנִשְׁתָּא: ^ס
שליש כ וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר:
וידבר יהוה אל־משה ואל־אהרן לאמר: ומליל ^י

עם משה ועם אהרן למימר: כֹּה הִבְדַּלְוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם פְּרָעֵעַ: הִבְדַּלְוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם פְּרָעֵעַ: כֹּה אֶתְפָּרְשׁוּ
מִגּוֹ פְּנִשְׁתָּא הָדָא וְאַשְׂצִי יִתְהוֹן פְּשַׁעָה: ^כ ויפלו
על־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוּחַת לְכָל־בָּשָׂר
הָאִישׁ אֶחָד יִחְטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוּחַת לְכָל־בָּשָׂר

הָאִישׁ אֶחָד יִחְטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: וַיִּפְּלוּ
עַל אֶפְיָהוֹן וַאֲמָרוּ אֵל אֱלֹהֵי רַחֲמָיָא לְכָל בָּשָׂרָא
גְּבָרָא חַד יִחֻב וְעַל כָּל פְּנִשְׁתָּא יְהִי רַגְזָא: ^ס
^כ וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה
אל־משה לאמר: ומליל ^י עם משה למימר:

^כ דבר אל־הָעֵדָה לאמר העלו מסביב למשפך
קרח דִּתָּן וְאַבִּירָם: דבר אל־הָעֵדָה לאמר העלו
מסביב למשפך־קרח דִּתָּן וְאַבִּירָם: מִלַּל עַם
פְּנִשְׁתָּא לְמִימַר אֶסְתַּלְקוּ מִסְּחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁפָּנָא
דְּקִרַח דִּתָּן וְאַבִּירָם: ^כ ויקם משה וילך אל־דִּתָּן

וְאֵבִירִם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקָּם מֹשֶׁה
 וַיִּלְדֹּד אֶל־דָּתָן וְאֵבִירִם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְקָם מֹשֶׁה וְאֵזַל לֹת דָּתָן וְאֵבִירִם וְאֵזַל בְּתִרוּהִי
 סָבִי יִשְׂרָאֵל: כו וַיִּדְבֹּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא
 מֵעַל אֱהִי הָאֱנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־תִּגְעוּ
 בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פְּנוֹתֶסְפוּ בְּכָל־חַטָּאתֶם: וַיִּדְבֹּר
 אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֱהִי הָאֱנָשִׁים
 הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־תִּגְעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן
 תִּסְפּוּ בְּכָל־חַטָּאתֶם: וּמִלִּיל עִם כְּנִשְׁתָּא לְמִימֵר
 זוּרוּ כְעַן מַעְלוֹי מִשְׁפְּנֵי גְבִרְיָא חִיבְיָא הָאֲלִין וְלֹא
 תִקְרְבוּן בְּכָל דִּי לְהוֹן דְלִמָּא תִלְקוּן בְּכָל
 חוֹבִיָּהוֹן: לו וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁפַּן־קָרַח דָּתָן
 וְאֵבִירִם מִסָּבִיב וְדָתָן וְאֵבִירִם יֵצְאוּ נֹצְצִים
 פֶּתַח אֱהִלֵּיהֶם וּגְשִׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם: וַיַּעֲלוּ
 מֵעַל מִשְׁפַּן־קָרַח דָּתָן וְאֵבִירִם מִסָּבִיב וְדָתָן
 וְאֵבִירִם יֵצְאוּ נֹצְצִים פֶּתַח אֱהִלֵּיהֶם וּגְשִׁיהֶם
 וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם: וְאִסְתַּלְקוּ מֵעַל מִשְׁפַּנָּא דְקָרַח
 דָּתָן וְאֵבִירִם מִסְּחוּר סְחוּר וְדָתָן וְאֵבִירִם נִפְקוּ
 קְזִימִין בְּתַרְע מִשְׁפַּנְיָהוֹן וּגְשִׁיָּהוֹן וּבְגִיָּהוֹן
 וְטַפְלָהוֹן: מה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֹּזֵאת תִּדְרְעוּן כִּי־יִהְיֶה
 שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת פְּלִי־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא
 מִלְּבִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֹּזֵאת תִּדְרְעוּן כִּי־יִהְיֶה שְׁלַחְנִי
 לַעֲשׂוֹת אֶת פְּלִי־הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלְּבִי:
 וְאָמַר מֹשֶׁה בְּדָא תִדְרְעוּן אַרְי יִי שְׁלַחְנִי לְמַעַבְד יִת
 כָּל עוֹבְדֵיָא הָאֲלִין אַרְי לֹא מְרַעוּתִי: כז אִם־
 כְּמוֹת פְּלִי־הָאָדָם יִמְתּוּן אֱלֹה וּפְקַדְתָּ פְּלִי־הָאָדָם
 יִפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא יִהְיֶה שְׁלַחְנִי: אִם־כְּמוֹת
 פְּלִי־הָאָדָם יִמְתּוּן אֱלֹה וּפְקַדְתָּ פְּלִי־הָאָדָם יִפְקַד
 עֲלֵיהֶם לֹא יִהְיֶה שְׁלַחְנִי: אִם כְּמוֹתָא דְכָל אֲנָשָׁא
 יִמּוֹתוּן אֲלִין וְסַעְרָא דְכָל אֲנָשָׁא יִסְתַּעַר עֲלֵיהוֹן
 לֹא יִי שְׁלַחְנִי: 5 וְאִם־בְּרִיאָה יִבְרָא יִהְיֶה וּפְצִלְתָּהּ
 הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֶתֶּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר
 לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעֶתֶם כִּי נִאֲצוּ
 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: וְאִם־בְּרִיאָה יִבְרָא

יְהוָה וּפְצִלְתָּהּ הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֶתֶּם
 וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעֶתֶם כִּי
 נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא
 יִי וּפְתַחַת אַרְעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יִתְהוֹן וְיִת כָּל
 דִּי לְהוֹן וַיִּחַתּוּן כַּד חִיִּין לְשִׂאוּל וְתִדְעוּן אַרְי
 אַרְגִּיזוּ גְבִרְיָא הָאֲלִין קָדָם יִי: לא וַיְהִי כִּכְלָתוֹ
 לְדַבֵּר אֶת פְּלִי־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּתְבַקַּע הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַיְהִי כִּכְלָתוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּתְבַקַּע הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם:
 וַהֲוֶה כַּד שְׂצִי לְמַלְלָא יִת כָּל פְּתַגְמֵיָא הָאֲלִין
 וְאִתְבְּצַת אַרְעָא דִּי תַחוּתֵיהוֹן: לב וּתְפַתַּח הָאָרֶץ
 אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֶתֶּם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל־
 הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֶת כָּל־הַרְכֹּשׁ: וּתְפַתַּח
 הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֶתֶּם וְאֶת־בְּתֵיהֶם וְאֶת
 כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֶת כָּל־הַרְכֹּשׁ: וּפְתַחַת
 אַרְעָא יִת פּוּמָה וּבִלְעַת יִתְהוֹן וְיִת אֲנַשׁ בְּתֵיָהוֹן
 וְיִת כָּל אֲנָשָׁא דִּי לְקָרַח וְיִת כָּל קַנְנָא: לד וַיִּרְדּוּ
 הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וּתְכַס עֲלֵיהֶם
 הָאָרֶץ וַיִּאֲבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֶל: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר
 לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה וּתְכַס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיִּאֲבְדוּ
 מִתּוֹךְ הַקֶּהֶל: וַיִּנְחַתוּ אַנְיִן וְכָל דִּי לְהוֹן כַּד חִיִּין
 לְשִׂאוּל וַחֲפַת עֲלֵיהוֹן אַרְעָא וְאֲבָדוּ מִגּוֹ קַהֲלָא:
 לה וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקִלְמֵ כִּי
 אָמְרוּ פְּנוֹתִבְלַעְנוּ הָאָרֶץ: וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 סְבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקִלְמֵ כִּי אָמְרוּ פְּנוֹתִבְלַעְנוּ הָאָרֶץ:
 וְכָל יִשְׂרָאֵל דִּי בְּסַתְרַנְיָהוֹן עֲרָקוּ לְקַלְהוֹן אַרְי
 אָמְרוּ דְלִמָּא תְבַלְעֵנְנָא אַרְעָא: לה וְאִשׁ יִצְאָה
 מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ
 מִקְרִיבֵי הַקִּמְרֹת: וְאִשׁ יִצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל
 אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקִּמְרֹת:
 וְאִשְׁתָּא נִפְקַת מִן קָדָם יִי וְאִכְלַת יִת מֵאֵתָן
 וַחֲמִשִּׁין גְּבִרָא מְקַרְבֵי קִטְרֹת בּוּסְמִיָּא: ס א וַיִּדְבֹּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֵר: כ וַאֲמַר אֶל־

אֶלְעֹזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְמֵי אֶת־הַמִּחְתָּת מִבֶּן
הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאִשׁ זִרְהֵי־הַלֵּאָה כִּי קָדְשׁוֹ: אָמַר
אֶל־אֶלְעֹזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְמֵי אֶת־הַמִּחְתָּת
מִבֶּן הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאִשׁ זִרְהֵי־הַלֵּאָה כִּי קָדְשׁוֹ:
אָמַר לְאֶלְעֹזֶר בֶּן אֶהֱרֹן כִּהְנָא וַיִּפְרֹשׂ יָת מַחְתֵּיתָא
מִבֶּן יִקְיִדְיָא וַיָּת אֲשַׁמָּא יִרְחִיק לְהֵלָא אַרְי
אֶתְקַדְשׁוֹ: גֵּאת מַחְתוֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה
בִּנְפֻשְׁתְּם וְעִשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לְמוֹזַבַּח
כִּי־הִקְרִיבְם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת
לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵת מַחְתוֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה
בִּנְפֻשְׁתְּם וְעִשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לְמוֹזַבַּח
כִּי־הִקְרִיבְם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לְבָנֵי
יִשְׂרָאֵל: יָת מַחְתֵּית חִיבָא הָאֵלִין דְּאֶתְחִיבּוּ
בִּנְפֻשְׁתֵּיהוֹן וַיַּעֲבְדוּן יָתְהוֹן טְסִין רִדְיִין חוֹפְאָה
לְמַדְבְּחָא אַרְי קֶרְבָּנוֹן קְדָם יְיָ וְאֶתְקַדְשׁוּ וַיְהִיוֹן
לְאֵת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקָּח אֶלְעֹזֶר הַכֹּהֵן אֵת
מַחְתוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים
וַיִּרְקְעוּם צְפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּקָּח אֶלְעֹזֶר הַכֹּהֵן אֵת
מַחְתוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם
צְפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּסֵּיב אֶלְעֹזֶר כִּהְנָא יָת מַחְתֵּיתָא
דְּנִחְשָׂא דְקָרִיבּוּ יִקְיִדְיָא וַיִּרְדִּינּוּן חוֹפְאָה
לְמַדְבְּחָא: הַזְכָּרוֹן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר
לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא
לְהִקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יְהִיֶּה כְקִרְחַ
וּכְעֵדְתוֹ פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה לוֹ: וּזְכָרוֹן
לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר
לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהִקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יְהוָה
וְלֹא־יְהִיֶּה כְקִרְחַ וּכְעֵדְתוֹ פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה בִּיד־
מֹשֶׁה לוֹ: דְּכִנְנָא לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דִּי לֹא יִקְרַב
גְּבַר חִלוּנֵי דִי לֹא מִזֶּרַע־אֶהֱרֹן הוּא לְאַסְקָא
קְטֹרֶת בּוֹסְמִין קְדָם יְיָ וְלֹא יְהִי כְקִרְחַ וּכְכֹנֶשֶׁתָּהּ
כְּמָא דִּי מְלִיל יְיָ בִּידָא דְּמֹשֶׁה לֵה: פ וַיִּלְנוּ
כֹּל־עַדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחְתֵּי עַל־מֹשֶׁה וְעַל־
אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמֵּתִים אֶת־עַם יְהוָה: וַיִּלְנוּ

כֹּל־עַדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחְתֵּי עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן
לֵאמֹר אַתֶּם הַמֵּתִים אֶת־עַם יְהוָה: וְאֶתְרַעְמוּ כֹל
כְּנֻשְׁתָּא דְכַנִּי יִשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא דְכַתְרוּהִי עַל מֹשֶׁה
וְעַל אֶהֱרֹן לְמִימְרָא אֶתּוֹן גְּרַמְתוֹן דְּמִית עִמָּא דִּיִּי:
וַיְהִי בְּהִקְהַל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וַיִּפְנוּ
אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסֵּהוּ הָעֲנַן וַיֵּרָא כְבוֹד
יְהוָה: וַיְהִי בְּהִקְהַל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן
וַיִּפְנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסֵּהוּ הָעֲנַן וַיֵּרָא כְבוֹד
יְהוָה: וְהוּהּ בְּאֶתְפְּנֵשׁוֹת כְּנֻשְׁתָּא עַל מֹשֶׁה וְעַל
אֶהֱרֹן וְאֶתְפְּנֵיָאוּ לְמִשְׁפַּח זִמְנָא וְהָא תְּפִי עֲנָנָא
וְאֶתְגְּלִי יִקְרָא דִּיִּי: ה וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי
אֶהֱל מוֹעֵד: וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פְּנֵי אֶהֱל
מוֹעֵד: וְעַל מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן לְקַדָּם מִשְׁפַּח זִמְנָא: ס
רבעי ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:
יִרְמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֹתָם כְּרַגַע
וַיִּפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: הִרְמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת
וְאִכְלָה אֹתָם כְּרַגַע וַיִּפְלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: אֶחָפְּרוּ
מִגּוֹ כְּנֻשְׁתָּא הָדָא וְאֲשַׁצִּי יָתְהוֹן כְּשַׁעָה וַיִּפְלוּ עַל
אֶפְיֵהוֹן: י וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־
הַמַּחְתָּה וְתִנְעַלְיָהּ אִשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים
קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם
כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַנֶּגֶף: וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּה וְתִנְעַלְיָהּ אִשׁ
מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה
וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל
הַנֶּגֶף: וְאָמַר מֹשֶׁה לְאֶהֱרֹן סֵב יָת מַחְתֵּיתָא וְהֵב
עֲלֵה אֲשַׁמָּא מֵעֲלוּי מַדְבְּחָא וְשׁוּ קְטֹרֶת בּוֹסְמִיָא
וְאוֹבִיל בְּפִרְיעַ כְּנֻשְׁתָּא וּכְפַר עֲלֵיהוֹן אַרְי נִפְק
רְגִזָא מִן קְדָם יְיָ שְׂרִי מוֹתָנָא: י וַיִּקָּח אֶהֱרֹן
כַּאֲשֶׁר | דְּבַר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ אֶל־תּוֹךְ הַקְּהָל וְהִנֵּה
הַחֵל הַנֶּגֶף בְּעַם וַיִּתֵּן אֶת־הַקְּטֹרֶת וַיְכַפֵּר עַל־
הָעַם: וַיִּקָּח אֶהֱרֹן כַּאֲשֶׁר | דְּבַר מֹשֶׁה וַיֵּרֶץ
אֶל־תּוֹךְ הַקְּהָל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף בְּעַם וַיִּתֵּן אֶת־

הקטרת וכפר על־העם: ונסיב אהרן כמא די מליל משה ורהט לגו קהלא וקא שרי מותנא בעמא ויהב ית קטרת בוסמיא וכפר על עמא: ויַעֲמֹד בֵּין־הַמַּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה: ויַעֲמֹד בֵּין־הַמַּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה: וקם בין מתיא ובין חייא ואתפלי מותנא: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלה ושבע מאות מלבד המתים על־דבר־קרח: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלה ושבע מאות מלבד המתים על־דבר־קרח: והיו דמיתו במותנא ארבעת עשר אלפין ושבע מאה פד מדמיתו על פלגתא דקרח: וישב אהרן אל־משה אל־פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: וישב אהרן אל־משה אל־פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: ותב אהרן למשה לתרע משפן זמנא ומותנא אתפלי: פ

חמישי טו וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: יי דבר א אל־בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת פל־גשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מפות איש את־שמו תכתב על־מטהו: דבר א אל־בני ישראל וקח מאתם מטה מטה לבית אב מאת פל־גשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מפות איש את־שמו תכתב על־מטהו: מלל עם בני ישראל וסב מנהון חטרא חטרא לבית אבא מן כל רכרכניהון לבית אבכהתהון תרי עשר חטרין גבר ית שמה תכתוב על חטרה: יי ואת שם אהרן תכתב על־מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם: ואת שם אהרן תכתב על־מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם: וית שמא דאהרן תכתוב על חטרא דלוי ארי חטרא חד לריש בית אבכהתהון: יי והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד לכם שמה: והנחתם באהל מועד לפני

העדות אשר אועד לכם שמה: ותצנענון במשפן זמנא קדם סהדוּתא די אַזְמֵן מִימְרֵי לְכוֹן תְּמֹן: -וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבָחֲרֶבּוּ מִפְּהוּ יִפְרַח -וְהִשְׁכַּתִּי מַעְלֵי אֶת־תְּלֻנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מַלְיָנִם עֲלֵיכֶם: וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבָחֲרֶבּוּ מִפְּהוּ יִפְרַח וְהִשְׁכַּתִּי מַעְלֵי אֶת־תְּלֻנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מַלְיָנִם עֲלֵיכֶם: וְהָיָה גִבְרָא דְאֶתְרַעֲי בַּה חֲטָרָה יִנְעִי וְאֵנִיחַ מִן קְדָמִי יֵת תּוֹרַעְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי אֲנֹן מִתְרַעְמִין עֲלֵיכוֹן: כ-ו וידבר משה אל־בני ישראל ויתנו אליו א פל־גשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מפות ומטה אהרן בתוך מפותם: וידבר משה אל־בני ישראל ויתנו אליו א פל־גשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם שנים עשר מפות ומטה אהרן בתוך מפותם: ומליל משה עם בני ישראל ויהבו לה כל רכרכניהון חטרא לרפא חד חטרא ורפא חד לבית אבכהתהון תרי עשר חטרין וחטרא דאהרן בגו חטריהון: ד-ו וינח משה את־המטות לפני יהוה באהל העדת: וינח משה את־המטות לפני יהוה באהל העדת: ואצנע משה ית חטריא קדם יי במשפנא דסהדוּתא: ד-ו ויהי ממחרת ויבא משה אל־אהל העדות והנה פרח מטה־אהרן לוי ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים: ויהי ממחרת ויבא משה אל־אהל העדות והנה פרח מטה־אהרן לוי ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים: והנה ביומא דבתרוהי ועל משה למשפנא דסהדוּתא וקא נעא חטרא דאהרן לבית לוי ואפק לבלבין ואנץ גץ וכפת שגדין: כ-ו ויצא משה את־פל־המטות מלפני יהוה אל־פל־בני ישראל ויראו ויקחו איש מטהו: ויצא משה את־פל־המטות מלפני יהוה אל־פל־בני ישראל ויראו ויקחו איש מטהו: ואפק משה

ית כל חטריא מן קדם יי לות כל בני ישראל
 ואשתמונדינו ונסיכו גבר חטרה: פ
 שיש כה ויאמר יהוה אל־משה השב את־מטה
 אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני־מרי
 ותכל תלונתם מעלי ולא ימתו: ויאמר יהוה
 אל־משה השב את־מטה אהרן לפני העדות
 למשמרת לאות לבני־מרי ותכל תלונתם מעלי
 ולא ימתו: ואמר יי למשה אתב ית חטרא דאהרן
 לקדם סהדוּתא למטרא לאת לעמא סרבנא
 ויסופן תרעמתהון מן קדמי ולא ימותון: כו ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ועבד משה
 כמא די פקיד יי יתה כן עבד: פ כו ויאמרו בני
 ישראל אל־משה לאמר הן גנענו אבדנו כלנו
 אבדנו: ויאמרו בני ישראל אל־משה לאמר הן
 גנענו אבדנו כלנו אבדנו: ואמרו בני ישראל
 למשה למימר הא מננא קטלת חרבא הא מננא
 בלעת ארעא והא מננא דמיתו כמותנא: כה כל
 הקרב | הקרב אל־משפן יהוה ימות האם
 תמנו לגוע: כל הקרב | הקרב אל־משפן יהוה
 ימות האם תמנו לגוע: כל דקרב מקרב למשפנא
 דיי מאית הא אנתנא סיפין לממת: ס א ויאמר
 יהוה אל־אהרן אתה ובניך ובית־אביך אתך
 תשארו את־עון המקדש ואתה ובניך אתך
 תשארו את־עון כהנתכם: ויאמר יהוה אל־אהרן
 אתה ובניך ובית־אביך אתך תשארו את־עון
 המקדש ואתה ובניך אתך תשארו את־עון
 כהנתכם: ואמר יי לאהרן את ובניך ובית אבויך
 עמך תסלחון על חובי מקדשא ואת ובניך עמך
 תסלחון על חובי כהונתכון: כג גם את־אחיך
 משה לוי שבט אביך הקרב אתך וילוו עליך
 וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל העדת:
 וגם את־אחיך משה לוי שבט אביך הקרב אתך
 וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתך לפני אהל

העדת: ואף ית אחיך שבטא דלוי שבטא דאבויך
 קרב לותך ויתוספון עליך וישמשנך ואת ובניך
 עמך קדם משפנא דסהדוּתא: ג וישמרו
 משמרתך ומשמרת כל־האהל אך אל־כלי
 הקדש ואל־המזבח לא יקרבו ולא ימתו גם
 הם גם־אתם: ושמרו משמרתך ומשמרת כל־
 האהל אך אל־כלי הקדש ואל־המזבח לא יקרבו
 ולא ימתו גם־הם גם־אתם: ויטרוּן מטרתך
 ומטרת כל משפנא ברם למני קודשא וּלְמַדְבְּחָא
 לא יקרבוּן ולא ימותון אף אנוּן אף אתון:
 ה וּלְלוּ עֲלֶיךָ וּשְׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתָּ אֹהֶל מוֹעֵד
 לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם: וּלְלוּ
 עֲלֶיךָ וּשְׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתָּ אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת
 הָאֹהֶל וְזָר לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם: ויתוספון עליך
 ויטרוּן ית מטרת משפן זמנא לכל פלחן משפנא
 וחלוני לא יקרבו לותכון: ה וּשְׁמְרֵתֶם אֶת
 מִשְׁמַרְתֵּי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־
 יְהִי עוֹד קֶצֶף עֲלֵיבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּשְׁמְרֵתֶם אֶת
 מִשְׁמַרְתֵּי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יְהִי
 עוֹד קֶצֶף עֲלֵיבְנֵי יִשְׂרָאֵל: ותטרוּן ית מטרת
 קודשא וית מטרת מדבְּחָא ולא יהי עוד רגזא
 על בני ישראל: ו ואני הגה לקחתי את־אחיכם
 הלויים מתוך בני ישראל לכֶם מתנה נתנים
 ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד: ואני הגה
 לקחתי את־אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לכֶם
 מתנה נתנים ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד:
 ואנא הא קריבית ית אחיכון לואי מגו בני
 ישראל לכון מתנא יהיבין קדם יי למפלח ית
 פלחן משפן זמנא: ו ואתה ובניך אתך תשארו
 את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמבית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן אתך
 כהנתכם והזר הקרב יומת: ואתה ובניך אתך
 תשארו את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמבית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־כהנתכם

אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה לֶךְ נִתְּתִים: כָּל חֶלֶב יִצְהָר
 וְכֹל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רֵאשִׁיתֶם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה
 לֶךְ נִתְּתִים: כָּל טוֹב מִשַּׁח וְכָל טוֹב חֶמֶר וְעִבּוֹר
 רֵאשִׁיתֵהוֹן דֵּי יִתְּנוּן קֹדֶם יי לֶךְ יִהְיֶה־בְּתַנּוּן:
 י בַּכּוֹרִי כֹל־אֲשֶׁר בְּאַרְצֶם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוָה
 לֶךְ יִהְיֶה כֹל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ וְאִכְלָנוּ: בַּכּוֹרִי
 כֹל־אֲשֶׁר בְּאַרְצֶם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוָה לֶךְ יִהְיֶה
 כֹל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ וְאִכְלָנוּ: בַּכּוֹרִי כָּל דֵּי בֹאֲרֵצְהוֹן
 דֵּי יִתְּנוּן קֹדֶם יי דֵּי לֶךְ יִהְיֶה כָּל דְּדָכִי בְּבֵיתְךָ
 יי כִּלְגָה: ה כֹּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה: כֹּל־חֶרֶם
 בְּיִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה: כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל דֵּי לֶךְ
 יִהְיֶה: ט כֹּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכֹל־בִּשְׂוֹר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ
 לַיהוָה בְּאֲדָם וּבְבַהֲמָה יִהְיֶה־לֶךְ אֶךְ א פְּדָה
 תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה
 הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה: כֹּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכֹל־בִּשְׂוֹר אֲשֶׁר־
 יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּאֲדָם וּבְבַהֲמָה יִהְיֶה־לֶךְ אֶךְ א פְּדָה
 תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה
 הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה: כָּל פֶּתַח וּלְדָא לְכָל בִּשְׂוֹר דֵּי
 יִקְרְבוּן קֹדֶם יי בְּאַנְשָׁא וּבְכַעֲרָא יִהְיֶה לֶךְ בְּרַם
 מִפְּרָק תִּפְרוּק יֵת בּוּכְרָא דְאַנְשָׁא וְיֵת בּוּכְרָא
 דְּכַעֲרָא מִסַּאבָּא תִּפְרוּק: ט וּפְדוּיוֹ מִבְּנֵי־חֲדָשׁ
 תִּפְדֶּה בְּעֶרְכָּךְ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל
 הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הוּא: וּפְדוּיוֹ מִבְּנֵי־חֲדָשׁ
 תִּפְדֶּה בְּעֶרְכָּךְ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
 עֲשָׂרִים גֵּרָה הוּא: וּפְרָקְנָה מִבְּר יִרְחַא תִּפְרוּק
 בְּפִרְסָנָה כֶּסֶף חֲמִשׁ סֶלְעִין כֶּסֶף קוֹדֶשׁא עֲשָׂרִין
 מְעִין הוּא: ז אֶךְ בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר פֶּשֶׁבַע
 אוֹ־בְכוֹר עֵז לֹא תִּפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דְּמָם
 תִּזְרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֲלֵבָם תִּקְטִיר אִשָּׁה
 לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: אֶךְ בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר פֶּשֶׁבַע
 אוֹ־בְכוֹר עֵז לֹא תִּפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דְּמָם תִּזְרַק
 עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֲלֵבָם תִּקְטִיר אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחֹחַ
 לַיהוָה: בְּרַם בּוּכְרָא דְתוֹרָא אוּ בּוּכְרָא דְאִמְרָא אוּ
 בּוּכְרָא דְעֵזָא לֹא תִּפְרוּק קוֹדֶשׁא אַנּוּן יֵת דְּמַהוּן

וְהִזָּר הַקָּרֵב יוּמָת: וְאֵת וּבְנֵיךָ עִמָּךְ תִּטְרוּן יֵת
 כְּהוֹנֵתְכוֹן לְכָל פֶּתַגָּם מִדְּבַחָא וּלְמַגּוֹ לְפְרוּכְתָא
 וְתִפְלַחוּן פְּלַחוּן מִתְּנָא אִיהֵב יֵת כְּהוֹנֵתְכוֹן וְחִלוּנֵי
 דִּיקָרֵב יִתְקַטֵּל: פ ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי
 הִנֵּה נִתְּתִי לֶךְ אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תְרוּמָתִי לְכֹל־
 קֹדֶשׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחַה וּלְבִנְיָךְ
 לְחֻק־עוֹלָם: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֵנִי הִנֵּה
 נִתְּתִי לֶךְ אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תְרוּמָתִי לְכֹל־קֹדֶשׁי בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחַה וּלְבִנְיָךְ לְחֻק־עוֹלָם:
 וּמִלִּיל יי עִם אַהֲרֹן וְאַנָּא הָא יִהְיֶה לֶךְ יֵת מִטְרַת
 אִפְרָשׁוּתֵי לְכָל קוֹדֶשֵׁי דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה־בְּתַנּוּן
 לְרַבּוֹ וּלְבְּנֵיךָ לְקִים עָלֶם: ט זֶה יִהְיֶה לֶךְ מִקֹּדֶשׁ
 הַקֹּדֶשִׁים מִן־הָאֵשׁ כֹּל־קָרְבָּנֶם לְכֹל־מִנְחָתָם
 וּלְכֹל־חֲטָאתָם וּלְכֹל־אֲשָׁמֹם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי
 קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לֶךְ הוּא וּלְבִנְיָךְ: זֶה יִהְיֶה לֶךְ
 מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים מִן־הָאֵשׁ כֹּל־קָרְבָּנֶם לְכֹל־מִנְחָתָם
 וּלְכֹל־חֲטָאתָם וּלְכֹל־אֲשָׁמֹם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ
 קֹדֶשִׁים לֶךְ הוּא וּלְבִנְיָךְ: דִּין יִהְיֶה לֶךְ מִקֹּדֶשׁ
 קוֹדֶשֵׁי מוֹתֵר מִן אֲשַׁתָּא כָּל קָרְבָּנֵיהוֹן לְכָל
 מִנְחָתֵהוֹן וּלְכָל חֲטוּתֵהוֹן וּלְכָל אֲשַׁמְהוֹן דֵּי
 יִתִּיבוּן קֹדֶם קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין דֵּי לֶךְ הוּא וּלְבִנְיָךְ:
 י בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלָנוּ כֹּל־זָכָר יֹאכֵל אֹתוֹ
 קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לֶךְ: בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלָנוּ כֹּל־זָכָר
 יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לֶךְ: בְּקֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין תִּכְלָנָה
 כָּל דְּכוּרָא יִיכוֹל יִתָּה קוֹדֶשֵׁי יִהְיֶה לֶךְ: יא וְזֶה־לֶךְ
 תְרוּמָת מִתְּנָם לְכֹל־הַנּוֹפֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ
 נִתְּתִים וּלְבִנְיָךְ וּלְבִנְיָךְ אִתָּךְ לְחֻק־עוֹלָם כֹּל־
 מָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכֵל אֹתוֹ: וְזֶה־לֶךְ תְרוּמָת מִתְּנָם
 לְכֹל־הַנּוֹפֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ נִתְּתִים וּלְבִנְיָךְ
 וּלְבִנְיָךְ אִתָּךְ לְחֻק־עוֹלָם כֹּל־מָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכֵל
 אֹתוֹ: וְדִין לֶךְ אִפְרָשׁוּת מִתְּנַתְּהוֹן לְכָל אֲרָמוֹת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֶךְ יִהְיֶה־בְּתַנּוּן וּלְבִנְיָךְ וּלְבִנְיָךְ עִמָּךְ
 לְקִים עָלֶם כָּל דְּדָכִי בְּבֵיתְךָ יִיכוֹל יִתָּה: יב כָּל
 חֶלֶב יִצְהָר וְכֹל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רֵאשִׁיתֶם

תזרוק על מדבחא ונת תרביהון תסק קרבן
לאתקבלא ברעוא קדם יי: ובשךם יהיה לך
כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה: ובשךם
יהיה לך כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה:
ובשרהון יחי לך כמדיא דארמותא וכשוקא
דימינא לך יחי: כ כל | תרומת הקדשים אשר
ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך
ולבנותיך אתך לחקעולם ברית מלח עולם
הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך: כל | תרומת
הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך
ולבניך ולבנותיך אתך לחקעולם ברית מלח
עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך: כל
אפרשות קודשאי די יפרשוני בני ישראל קדם יי
יחבית לך ולבניך ולבנותיך עמך לקים עלם קים
מלח עלם הוא קדם יי לך ולבניך עמך: כ ויאמר
יהוה אליהו בארצם לא תנחל וחלק
לא יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך
בני ישראל: ויאמר יהוה אליהו בארצם לא
תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי לאהרן
בארעהון לא תחסין וחלק לא יחי לך ביניהון
מתני די יחבית לך אנון חלקך ואחסנתך בגו בני
ישראל: ס

שביי כ ולבני לוי הנה נתתי פלימער
בישראל לנחלה חלף עבדתם אשריהם
עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני לוי הנה
נתתי פלימער בישראל לנחלה חלף עבדתם
אשריהם עבדים את עבדת אהל מועד: ולבני
לוי הא יחבית כל מעשרא בישראל לאחסנא
חלף פלחנהון די אנון פלחין ית פלחן משפן
זמנא: כ ולאי יקרכו עוד בני ישראל אל אהל
מועד לשאת חטא למוות: ולאי יקרכו עוד בני
ישראל אל אהל מועד לשאת חטא למוות: ולא
יקרכו עוד בני ישראל למשפן זמנא לקבלא

חובא לממת: כ ועבד הלוי הוא את עבדת
אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם
לדדתיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
ועבד הלוי הוא את עבדת אהל מועד והם
ישאו עונם חקת עולם לדדתיכם ובתוך בני
ישראל לא ינחלו נחלה: ויפלחון לואי אנון ית
פלחן משפן זמנא ואנון יקבלון חוביהון קים
עלם לדרכון ובגו בני ישראל לא יחסנון
אחסנא: כ כו | את מעשר בני ישראל אשר
ירימו ליהוה תרומה נתתי ללוים לנחלה
עליפן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא
ינחלו נחלה: כו | את מעשר בני ישראל אשר
ירימו ליהוה תרומה נתתי ללוים לנחלה עליפן
אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
ארי ית מעשרא דבני ישראל די יפרשוני קדם יי
אפרשותא יחבית לואי לאחסנא על פן אמרית
להון בגו בני ישראל לא יחסנון אחסנא: פ
כז | וידבר יהוה אלי משה לאמר: וידבר יהוה
אלי משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
כז | ואל הלוים תדבר ואמרת אליהם פיי תקחו
מאת בני ישראל את המעשר אשר נתתי
לכם מאתם בנחלתכם והרמתם ממנו תרומת
יהוה מעשר מן המעשר: ואל הלוים תדבר
ואמרת אליהם פיי תקחו מאת בני ישראל את
המעשר אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם
והרמתם ממנו תרומת יהוה מעשר מן המעשר:
וללואי תמלל ותימר להון ארי תסבון מן בני
ישראל ית מעשרא די יחבית לכוון מנהון
באחסנתכון ותפרשוני מנה אפרשותא קדם יי
מעשרא מן מעשרא: כח | ונחשב לכם תרומתכם
כדגן מן הגרן וכמלאה מן היקב: ונחשב לכם
תרומתכם כדגן מן הגרן וכמלאה מן היקב:
ותתחשב לכוון אפרשותכון כעבורא מן אדרא
וכמלאתא מן מעשרתא: כח | פן תרימו גם אתם

ונחשב ללויים כתבואת גרן וכתבואת יקב: ותימר להון באפרשותיכון ית שופרה מנה ויתחשב ללואי כעללת אדרא וכעללת מעצרתא: א ואכלתם אתו בכל־מקום אתם וביתכם כִּי־שכר הוא לְכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֵהָל מוֹעֵד: וְאָכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שֹׂכֵר הוּא לְכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֵהָל מוֹעֵד: וְתִכְלוּן יִתָּה בְּכָל אֲתֵר אֲתוּן וְאָנֹש בְּתִיכוּן אָרִי אֲגָרָא הוּא לְכוּן חֶלֶף פְּלַחְנִיכוּן בְּמִשְׁפַּן זְמָנָא: ז וְלֹא־תִשְׂאוּ עֲלֵיו חֲטָא בְּהַרְיִמְכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּ וְלֹא תְמוּתוּ: וְלֹא־תִשְׂאוּ עֲלֵיו חֲטָא בְּהַרְיִמְכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּ וְלֹא תְמוּתוּ: וְלֹא תִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא בְּאֶפְרָשׁוֹתִיכוּן יִת שׁוֹפְרָה מְנָה וְיִת קוֹדְשֵׁיא דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלוּן וְלֹא תְמוּתוּן: פ פ פ

צ"ח פסוקים, דניאל סימן.

תְרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְתַּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְרוּמַת יְהוָה לְאֹהֲרֵן הַכֹּהֵן: כֵּן תְּרִימוּ גַם־אֲתֶם תְרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְתַּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְרוּמַת יְהוָה לְאֹהֲרֵן הַכֹּהֵן: כֵּן תִּפְרְשׁוּן אִף אֲתוּן אֶפְרָשׁוֹתָא קָדָם יי מִכָּל מַעֲשְׂרֵיכוּן דִּי תִסְבוּן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִתְנוּן מְנָה יִת אֶפְרָשׁוֹתָא קָדָם יי לְאֹהֲרֵן כְּהֵנָּה: כג מִכָּל מַתְנִיכֶם תְּרִימוּ אֶת כָּל־תְרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מַתְנִיכֶם תְּרִימוּ אֶת כָּל־תְרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מַתְנִיכוּן תִּפְרְשׁוּן יִת כָּל אֶפְרָשׁוֹתָא דִּי מִכָּל שׁוֹפְרָה יִת מִקְדָּשָׁה מְנָה:

מפסיד ל ואמרת אלהם בהרימכם את־חלבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב לְלוֹיִם כְּתַבּוּאֵת גֵּרָן וְכְתַבּוּאֵת יִקְב: וְאִמְרַת אֲלֵהֶם בְּהַרְיִמְכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ

הפטרה לפרשת קורח בשמואל א פרק יא

יא וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם לְכוּ וְנִלְכְּהָ הַגִּלְגָּל וְנִחְדַּשׁ שֵׁם הַמְּלוּכָה: כו וַיֵּלְכוּ כָל־הָעָם הַגִּלְגָּל וַיִּמְלְכוּ שֵׁם אֶת־שְׂאוּל לִפְנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָּל וַיִּזְבְּחוּ־שֵׁם וּבָחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׂמַח שֵׁם שְׂאוּל וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עִדְמָאד: יב וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקִלְכֶם לְכָל אֲשֶׁר־אִמַּרְתֶּם לִי וְאִמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: כז וְעַתָּה הִנֵּה־הַמֶּלֶךְ א מִתְחַלֵּף לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי וְקַנְתִּי וְשִׁבְתִּי וּבְנֵי הַגֹּם אֲתִכֶם וְאֲנִי הִתְחַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְעָרֵי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: כח הֲנִנִּי עֲנוּ כִי נָגַד יְהוָה וְנָגַד מְשִׁיחוֹ אֶת־שׂוֹר א מי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת־מִי רְצוּתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי כִּפֹּר וְאֵעֲלִים עֵינֵי כּוּ וְאָשִׁיב לְכֶם: כט וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשַׁקְתֶּנוּ וְלֹא רְצוּתֵנוּ וְלֹא־לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ מְאוּמָה: ה וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בְּכֶם וְעַד מְשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מִצְּאֵתֶם בְּיַדִּי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עַד: ו וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁהָ וְאֶת־אֹהֲרֵן וְאֲשֶׁר הֵעֲלָה אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ז וְעַתָּה הִתִּיצְבוּ וְאִשְׁפֹּטָה אֲתֶכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֵת פְּלִצְדָקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־עָשָׂה אֲתֶכֶם וְאֶת־אֲבוֹתֵיכֶם: ח פֶּאֶר־פֶּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־מִשְׁהָ וְאֶת־אֹהֲרֵן וַיִּצְיִאוּ אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁבוּם בְּמִקְוֹם הַזֶּה: ט וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֲתָם בְּיַד סִיסְרָא שַׂר־צָבָא חָצוֹר וּבְיַד־פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב

וילחמו בם: ויזעקו אל־יהוה ויאמרו חטאנו כי עזבנו את־יהוה ונעבד את־הבעלים
 ואת־העשתרות ועתה הצילנו מיד איבינו ונעבדך: « וישלח יהוה את־ירבעל ואת־בדן
 ואת־יפתח ואת־שמואל ויצל אתכם מיד איביכם מסביב ותשבבו בטח: י ותראו כי נחש מלך
 בני־עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כִּי־מלך ומלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם: י ועתה הגה
 המלך אשר בחרתם אשר שאלתם והגה נתן יהוה עליכם מלך: י אמ־תִּירָאוּ את־יהוה וְעַבַדְתֶּם
 אתו ושמעתם בקולו ולא תמרו את־פי יהוה והייתם גם־אתם וגם־המלך אשר מלך עליכם
 אחר יהוה אלהיכם: י ואם־לא תשמעו בקול יהוה ומריתם את־פי יהוה והייתה יד־יהוה בכם
 וכאבותיכם: י גם־עתה התיצבו וראו את־הדבר הגדול הזה אשר יהוה עשה לעיניכם: י הלוא
 קציר־חטים היום אקרא אל־יהוה ויתן קלות ומטר ודעו וראו כִּירְעַתְכֶם רבה אשר עשיתם
 בעיני יהוה לשאול לכם מלך: י ויקרא שמואל אל־יהוה ויתן יהוה קלת ומטר ביום ההוא
 ויירא כל־העם מאד את־יהוה ואת־שמואל: י ויאמרו כל־העם אל־שמואל התפלל בעד־עבדיך
 אל־יהוה אלהיך ואל־נמות כִּי־סַפְנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לְשֹׂאֵל לָנוּ מֶלֶךְ: י ויאמר שמואל
 אל־העם אל־תִּירָאוּ אִתְּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל־הָרְעָה הַזֹּאת אֲדָ אֶל־תִּסּוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם
 אֶת־יְהוָה בְּכָל־לִבְבְּכֶם: י ולא תסורו כי א אחרי הנהו אשר לא־יזעילו ולא יצילו כִּי־תִהְיוּ הַמָּה:
 י כִּי לֹא־יִמָּשׁ יְהוָה אֶת־עֲמוֹ בְּעָבוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לֹא לְעַם:

לזכות אנשי החסד הדגולים
 הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', כ"ז בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	1.17	7.48.1	8.16
ש"ק, כ"ח בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	1.17	7.48.5	8.16
א', כ"ט בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	1.17	7.48.8	8.17
ב', ל' בסיוון	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	1.17	7.49.0	8.17
ג', א' בתמוז	2.56	4.07	4.35	5.42	9.06	12.42	1.18	7.49.3	8.17
ד', ב' בתמוז	2.56	4.07	4.35	5.43	9.07	12.42	1.18	7.49.6	8.17
ה', ג' בתמוז	2.57	4.07	4.35	5.43	9.07	12.42	1.18	7.49.8	8.18
ו', ד' בתמוז	2.57	4.08	4.35	5.43	9.07	12.43	1.18	7.50.0	8.18

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ז בסיוון ה'תשפ"ג – ד' בתמוז ה'תשפ"ג

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ז בסיוון	הלכות חמץ ומצה פרק ה-ז.	הל' תשובה פרק ז.	מל"ת ר. רא. מ"ע קנח.
ש"ק	כ"ח בסיוון	פרק ח. נוסח ההגדה. הלכות שופר וסוכה ולולב.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ח.	מ"ע קנז. ספר משנה תורה סוף הלכות חמץ ומצה: נוסח ההגדה. מ"ע קע.
א'	כ"ט בסיוון	פרק ג-ה.	פרק ט.	מ"ע קסח.
ב'	ל' בסיוון	פרק ו-ח.	פרק י'	מ"ע קסט.
ג'	א' בתמוז	הלכות שקלים.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	מה אהבתי וגו'. ספר אהבה והוא ספר שני. הל' ק"ש.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קעא.
ד'	ב' בתמוז	פרק ד. הלכות קדוש החדש.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ב.	מ"ע קעא. קנג.
ה'	ג' בתמוז	פרק ג-ה.	פרק ג.	מ"ע קנג.
ו'	ד' בתמוז	פרק ו-ח.	פרק ד.	מ"ע קנג.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
קורח	19:06	20:28	19:29	20:31	19:20	20:33	19:27	20:28
חוקת	19:08	20:30	19:31	20:33	19:22	20:34	19:28	20:30